

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKA

İnönü: «Ortanın solundayız,
ama sosyalist değiliz» dedi.

Liderler — Anlaşıldı, devekuşu imiş!..

**Bir yılda dağıtılacak 12 Milyon liralık
ikramiyelerin ilk çekilişi
26 Ağustos cuma günüdür!**

Halk huzurunda, otomatik makinelerle yapılacak bu çekilişe katılabilmek için, İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı muhafaza ediniz. 1966 yılının ikinci çekilişi için de İş Bankasında hesap açtırınız ve tasarruflarınızı İş Bankasına yatırıma devam ediniz. Unutmayınız ki tasarruflarını İş Bankasına yatıranlar daima kârlı çıkarlar.

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 11 Sayı: 31 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 27 Temmuz 1966

Casus Masalı!

27 Mayıs hürriyetçidir. 27 Mayıs devrimcidir. 27 Mayıs Anayasacıdır. 27 Mayıs tüm Atatürkçüdür.

Plâni, plânlı olarak o düşündü. Plâni, o plânladı. Sade bu, gelecek kuşakların onları saygı ile anmasına yeter.

Geçen altı yıl içinde aşınmadı mı 27 Mayıs? Aşındı elbet.

Türkiye'nin kaderini, yıllar yılı avcunda tutmuş usta politikacılar, iktidar emanetini onların elinden alırken —bir oyunla— onları da avuçlarına alıverdiler!

Bu oyunun adı Tabii Senatörlük tür.

Ondan sonra, pulsuz, mühürsüz, imzasız bir gizli anlaşma doğuverdi sanırım: Konuşulmadan, tartışmadan, pazarlıksız bir gizli anlaşma...

Büyük Millet Meclisinin bir oturumunda «Devrim ordusu» imzalı gözdağı mektupları tartışılırken, Turhan Feyzioğlu: «O mektubu yazanları söylersem, siz bile saygı selâmına durursunuz» demişti. İşte, sayın profesörün ağızında yeşeren bu sözler, o gizli baklanın bir filiziydi.

Bir yabancı atasözü: «Düşmanın bir yabancı atasözü: «Düşmanın benim düşmanı benim dostumdur» der.

C.H.P. önce bir ortak düşmanlık kurdu, sonra bir ortak dostluk...

İktidara karşı çıkan hiçbir acı ses, kaba ses, katı ses yoktur ki, Halk Partisinde tatlı yankılar uyandırmasın. Osman Bölükbaşı'ya bir sokak şakası ile yumruklayan İnönü, ondan şu ters karşılığı almıştır:

— Şimdiye kadar silleinizi çok yedik paşam, biraz da yumruğunuzu yiyelim!

Ama, sayın C.H.P. lideri, demokrasi fırınında öyle pişmişti ki maşallah, kahkahalarla güldü bu cevaba... Ne doğru söylemiştir şair:

Güleriz ağlanacak halimize!

Muhterem İsmet paşayı, yarın Mehmet Ali Aybar'ın bıyıklarını okşarken görürseniz şaşmayın hiç: Eski ve tecrübeli kurmaybaşkanının yeni stratejisi budur!

Şimdi, politika dünyamızda yeni bir uğultu var: Sayın Haydar Tunçkanat'ın ortaya attığı rapor!

Bir Türk casusu, bir alçak, bir vatanşız, bir satılmış, Amerikalılara bir liste vermiş, miş, miş... Altında imza, üstünde başlık yok kâğıdın... Ne varmış bu listede?.. Büyük dostumuz ve müttefikimizin çıkarları için nötrallize edilmesi, tesirsiz hale getirilmesi, açıkçası yokedilmesi ismen vatandaşların isimleri.

Bir değil, beş değil, on değil... Elli isim!

Nasıl nötrallize edilecek bu adam-

lar?.. Bir tane, iki tane, haydi üç tane olsa denemelere girilebilir diyelim: Paradan kadına, kumardan silâha kadar her vasıtayı deneyerek. Ama elli kişi bu... Kandır, kandırılmaz. Öldür, öldürülmez!

Elli kişinin tabutu altında ezilmiyecek dostluk düşünülebilir mi?

Sadece bu kadar abur cubur ve bu kadar kalabalık bir liste, işin bir acemi oyunu olduğunu göstermeye yeter.

Diyeceksiniz ki, böyle bir oyun düzenliyen acemilik eder mi?

Eder: Her isim, kendi çevresinde bir yankı uyandıracığı için, ölçüyü kaçırmaz, faydasını zararından çok hesaplayabilir.

Adı geçenlere bakıyorum: Birbiri ile ilgisi olan pek az. Bir tarafta genç aydınımız Refik Erduran, öbür yanda emekli pehlivanımız Sıtkı Ulay paşa!

Bir bakıma aptal, bir bakıma kurnaz bir liste. Aptal: Söylendiği gi-

bi işlerin içyüzünü bilen bir usta seçici listesi değil. Kurnaz: Yayınlanınca, hınçlarının yankısından fayda umulan kişiler bir araya toplanmış.. Kalemli olan kişiler, yumruğu olan kişiler, silâhı olan kişiler!

Bu liste, saklanacak, el altında tutulacak bir gizli liste değildir. Tam tersine, el altından ortaya sürülecek bir liste, bir uğultu listesi bu!

Bir şey daha söyleyeyim mi size: Her elçi bulunduğu memlekette dostluğundan faydalanacağı, düşmanlığını önleyeceği kişileri arar, öğrenir, bulur. Sonra ne mi olur? Bilinmez. Ama bilinen bir şey vardır: Casusluğa kolay kolay katlanılmaz, vatanına karşı değil, vatani uğruna bile!

Sayın Tunçkanat, iyi bir şey yapabiliirdi bizce: Bulduğu listeyi, götürür hükümet başkanına verirdi, nasıl ele geçirdiğini de açıklıyarak... Ve beklerdi.

Bu listeyi sokakta bulmadı elbet. Biri verdi ona... Bu biri kim olabilir? Ya, gözü, kulağı böyle alçaklıkların izinde olan Milli Emniyet, ya Demirperde casusları.

Böyle bir emniyetsizliği, Milli Emniyetimizin adı bile kabul etmez. Komünist casus teşkilâtı ise, Tunçkanat'ın kulağına fısıldama cesaretini bulamaz kanısındayız!

Bu mantıkla yürüyünce, ortada tek ihtimal kalıyor: Bir taşla iki kuş vurmak isteyen bir politikacı oyunu!

Taşın biri A.P. iktidarınadır. Öbür dileyerek onların dili ile söyleyim: Morison Süleymana!

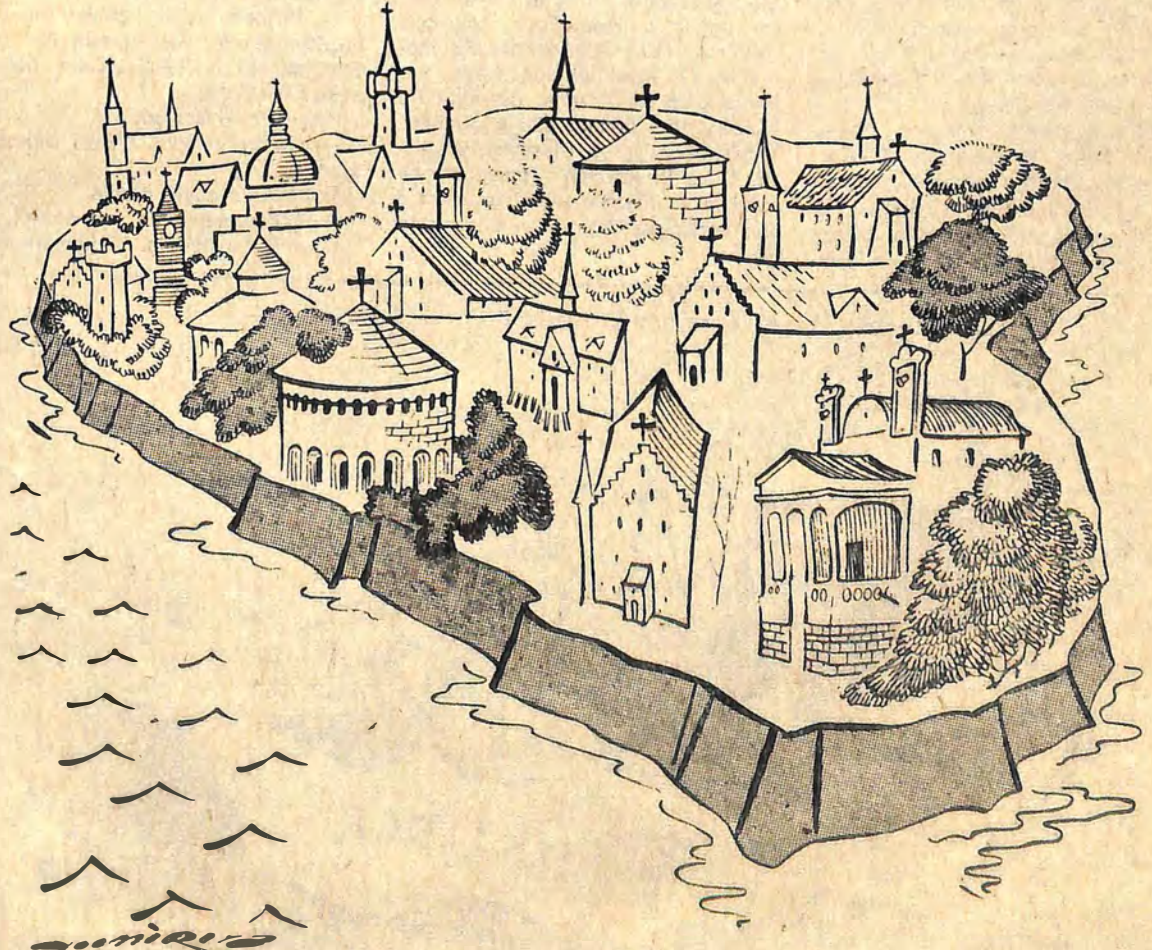
İkinci taş da Türk-Amerikan dostluğuna!

Biri yaralandı, biri yuhalandı mı? Gel keyfim gel!

İşte temelli senatörümüz, galiba bu oyuna geldi ve soyadı ne olursa olsun, düzenbazın biri, sayın Tunçkanat'ı ipek kanatlı bir yavru kuş gibi kafese koydu!

Yusuf Ziya ORTAÇ

6000 nüfuslu İmroz adasında 600 Kilise ve Manastır var. — Gazeteler —

TÜRK İMROZ!

Orduevinde bir gardenparti:

İşmet İnönü, eski mozaik bir el uzatıyordu öpülmeğe, ve ha öpülüyordu el, ha başa koyuluyordu. Ha başa koyuluyordu, ha öpülüyordu... Hanımlar daha daha meraklıydılar: «A... aaaa... pamuk gibi el» diyorlardı bir de... Eh, pamuk konsepsiyonu adamına göre değişir...

Büyük gösterici, asırların paşası, bir gülünsiyen gözünü önünde eğilenlere bağışlarken, bir araştıran gözünü de kalabalığa ihsan ediyordu. O bir araştıran gözü, araştırdığını yavaştan yavaştan keşfetmiş olacak ki, çaktırmadan, gene elini uzata uzata o tarafa doğru yöneldi. O tarafa, Cumhurbaşkanı Sunay'la, Başbakan Demirel vardı...

Birden, on dakika falan sonra birden, Sunay İnönü'yü görmüş olacak ki, ev sahibi havasında koştu karşılamaya. Tesadüf bu ya, bak sen, Demirel de tam tamına o anda görmüş oldu paşayı ve o da koştu karşılamaya...

Asıl ev sahibi Kara Kuvvetleri Kumandanıydı. Kara Kuvvetleri'nin kuruluş yıldönümü kutlanıyordu.

Asıl parti, garden partiydi, amma yağmur disiplini bozmuş. Önce, konuklar, aşağıda dikdörtgen salonda ağırlandılar, sonra onun boyunda yukardaki dikdörtgen salonda yemeğe çıktılar, şakır şakır üniformalı erkekler, ve çok çok ağır elbiseler giymiş hanım sultanlar...

* * *

İşin bir hoş tarafı, yüreklere, bahçeye ciseliyen yağmurdan fazla ferahlık serpen davetin telâssüzlüğüydü. Öyle büyüklerin gidişleri gelişleri, kuşuşmaları, çiğneşmeli değildi, eski zamanda olduğu gibi... Hani o devenin tellâl, horozun hammal olduğu zamanlar canım masalda... Tural Paşanın girişi bile hâdise olmadı da gömleği hâdise oldu, üniformasından fışkırdığı kadar.

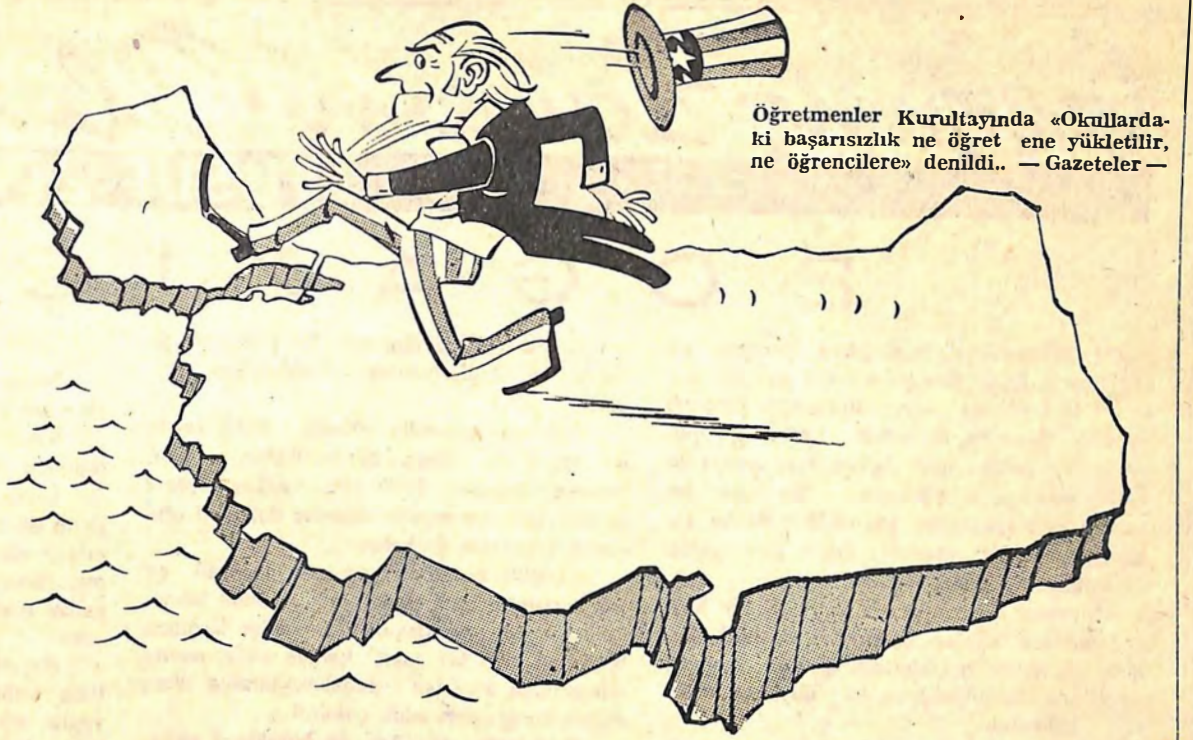
— «Bakın şu gömleğe paşa hazretleri, (İnönü Sunay'a hitab ediyordu), Biz böylesini yapabildik mi?..»

E, elhak bütün yaptıklarında,
—gömlek dışı, gömlek içi—
Tural Paşanın yaptıklarını ne
Sunay yapmıştır, ne İnönü...

Meşhur gömlekse, bir İtalyan keteninden, bir yeni kâtibim türküsü besteletecek beyazlıkta ve zerafeteydi.. Şu dış ülkelere yolculuklar hoş oluyor, hoş.. Olmuyor mu ki?

Ve büyük gösterici, asırların paşası, Tural Paşayla oracıkta bir baba oğul şakalaşması kuruluverdi, direksiz çadır kurulurcasına. Ve fener fener yanan yüzlerce göz, bu baba oğul şakalaşma havasını gördü gözüyle..

O fener fener yanan yüzlerle
gözün gördüğü başka bir şey de,
havaaların kudretinin, kuvvetinin
kumandanı İrfan Tansel Paşa-
nın, Paşaların Paşasına yaklaş-

Amerikalı — Aman bunu da bana yüklemesinler!

mayıştıydı. Neden havaların kuvvetinin kumandanının havası bunca bozuktuk ki?

Hanımlar:

E, daha hoş, daha girdisiz çıkışsız, daha tabii, daha hazımlı, daha her adımda politika yürütemezler... Başta, sapsade, ipince, fıstık rengi elbisesiyle, o sakın, o ölçülü, o kendine yakın haliyle Mevhibe İnönü vardı. Başta diyorum, çünkü, en büyük ilgiyi o gördü...

Protokolün first lady'si, bayan Sunay, her zamanki gibi, rahat, kahkahalı, anacandı.

Nazmiye Demirel, ressepsiyonun üçüncü lady'si, tatlıydı, şıktı, incelmışti, ve dinamik eşinin yerine sararmış solmuştu. Çok yakışmıştı ona bu sararmış sol-

muşluk. Gözleri kocca kocca, iyi iyi, parlıyordu...

Dâvetin en sempatik çifti, Mehmed Turgut çiftiydi. Karı koca rahattılar, kasalak değillerdi, ve politikacı olsun, basın mensubu olsun, muhalifleriyle, rahat ahbablık ediyorlardı.

Şu Mehmed Turgut'un, çok günahını aldım, genel sosyalistik havaya uyup. Benim yaptığıma düpedüz sorumsuzluk ve hafiflik denir...

Enikonu yaşlanmış olduğunu görünce, içim cızladı, dürüst insan çabuk çöker bu ortamda diye...

* * *

Yemek:

Yemeğe çıkılacağı anda, Demirel'in acelesi tutmuştu. «Haydi hanım, haydi hanım» diye, ve-

da etti, gene telâssüz bir havada. Kendisini Kara Kuvvetleri Kumandanı geçirdi. Öbür konuklar, hâlâ, aheste beste, yukarı kata çıkıyorlardı.

Cumhurbaşkanı, İnönüyü sağ-na aldı. Soluna Senato Başkanı Atasagun düşüyordu. Sonra, sırayla sağlı sollu hanımlar, ve Tural ve Bozbeyli...

Güzel esmer bir şantöz, konukları coşturmak için el çırpma-larını istedi. Alenen katılan ol-madı. Fazla disiplinliydi at-mosfer. Ama Tansel nedense arka-daşlarına bir gök göz kırptı. Ce-mal Tural da, eli... Kalem tutan parmaklarıyla tıkrır tıkrır tempo tuttu farkında olmadan...

Dışarda yağmur fırtınaya çevirmek istidadındaydı. Ama dışardan içeriye neydi ki?...

Nimet ARZIK

Nakliyeciler yalnız gece çalışıyorlar... — Gazeteler —

— Akbnıza bir şey gelmesin abiler, biz nakliyeciyiz...

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

B O Ğ A Z İ Ç İ

BEN Boğaziçi'nde doğdum. Yirmibeş yaşına kadar ömrüm o yeşil yamaçlı ma-vi kıyılarda geçti. Bostanlara karşıydı evlimiz: Baharda, bir sabah uyanırdım, çıplak şeftali dalları, ayva dalları, erik dalları taze bir yeşillığe bürünürmüş... Bir başka sabah, açınca gözlerimi, şaşırırdım: Penbe bir dumandır şeftali ağaçları.. Beyaz birer gelindir erikler, ayvalar...

Sıcaklar bastırınca, gözü bağlı bir beygir, kuyunun dolabını çevirmeye başlardı, bitmez tükenmez gıcırtilarla... Dolabın gıcırtsı durdu mu, bahçıvanın sesini duyardık uzak-tan: Dehheeee!..

Körpecik hıyarlar, burunlarında sarı çiçekleri, toprağın yatağında büyülerdi. Gece, sessizliğin sıcaklığında, bitkisel bir çitirdi duyardık: Boy atışın sesini!

Akşama doğru, aileler bu bostanlarda serinlenirdi. Bahçevan, çevresi taş örgülü kuyu kenarına kaba hasırlar sererdi. Tarladan, geniş damarlı, sıkı göbekli marullar kesilir ve tahta oluktan akan suya atılırdı. İncir yaprağında iki tutam tuz, bir bakır tepsiye dizilmiş marulları, yaprak yaprak koparır, yerdik...

Yaz bastırınca, toprağa doğru sarmaya başlardı yemiş yüklü dallar.. Bahçıvan, bir elinde makas, bir elinde sepet, babamın işaret ettiği şeftalileri keser, erikleri koparırdı zedeledikten.. Sonra incir mevsimi, ayva mevsimi gelirdi: Üstü beyaz yazılı mor incirler, bal doluydu.. Şimdi bana bir tahta lezzet-sizliği veren ayvalar, başka bir şeydi o zaman: Öpmek, okşamak, ısırmak isteği veren başka bir şey... Meyve değil de, körpecik birer sarışın kızdı sanki!

Tevekkeli bir İstanbul külhanisi şu mâniyi düzmemiş:

Ayva yolla, nar yolla,
Bir göbekli yar yolla!

Kadını, çarşaf ve peçenin kara yaprakları altında saklayan o günlerde, acaba gizli bir ihtirasla koyunlarına birer ayva alıp yatanlar olmuş mudur?

Cuma, tatil günümüzü. Ya Göksu'ya giderdik, ya Bağlarbaşı'na, Kadıköy'üne, Çirçir'a...

Göksu'ya sandalla giderdik: Salih reisin iki çiftesi ile. Beyaz bürüncüklerini giyer, hamlaya geçerdi Salih reis. Arkaya, yanık yüzüne kızıl perçemleri düşmüş deli Arif otururdu. Dümende de babam...

Kandilli akıntısını yedeksiz geçerdik, en sıkı günlerde bile. Haaa, yedek'i belki bilmeyenler vardır, açıklayım: Sandalın burnuna bağlanan ince bir halat karaya atılır, ucunu omuzundan sarkıtan yedekçi, tersine akan sulara karşı adım adım çekerdi...

Salih reis, deli Arif ile küreklere asılırken, babama hayran hayran bakar:

— Eşin yoktur Sami bey, derdi eşin yoktur!

Suları karış karış bilir, gayet güzel dümen tutarmış babacığım.

Yaşamak, ferace günlerine yetişemedim Göksu'nun. Ama sırma işlemeli ipek maşlahlar, saçlara ilâştirilmiş incecik başörtüler ve köpük köpük şemsiyeler çağına yetiştim...

Göksu deresi, gözlerin uzaktan uzağa konuştugu bir âşıklar dünyası idi. Bir kayıktan bir kayığa, ya söz, ya mektup atılırdı gizlice.

Ne oldu o kayıklar acaba?.. O kürek sesleri ile denizi gümürdeten kayıkçılar?.. Hâlâ o zarif, o süzgün biçimi verebilecek ustalar, sanatçılar var mı dersiniz?

İsimleri bile ayrı güzelliştir o kayıkların. Bakınız, şairden öğreniyoruz bir tanesini:

Kimdir bu hanım iğnesi kayıkla geçenler?

«Hanım iğnesi»nin hayalinizde çizdiği kayığı düşününüz artık, o ne güzel, o ne ince, o ne pırıltılı şeydir. İtalyanların turizm edebiyatı olmuş Gondol'ü, bizimkilerin yanında salapurya gibi kaba, tıkız kalır!

Ne tatlı bir çığlık atar Nedim bu kayıklar arkasından:

Eyvaaah, o üç çifte kayık aldı kararım,
Şarkı okuyup geçti, bir âfet var içinde!

Hangi Avrupada vardır Göksu'muzun eşi?.. Aramayınız boş yere, yoktur, yok.

Gidelim Göksu'ya bir âlem-i âb eyliyelim!

Diyecek zevk ehli, keyf ehli şair, dirilip mezarından kalksa, tekrar ölüverirdi kahrından:

Şimdi o rüyalar cenneti Göksu, kumla, toprakla, balçıkla tıkanmış bir bataklık...

Üsküdar kıyılarında, insana peri masallarını düşündüren bir cami vardır, sanki usta mimar elinden değil de kuyumcu elinden çıkmış: Sinan'ın Mihrimah Sultan camii... Kızıl papaz Makaryos'a gösterseniz, eğilir, eşliğini öper!

Biz ne yapmışız biliyor musunuz?.. Devlet'in, milletin gözü önünde, tam yanına, dev yapısı, dev kabası, aşı boyalı, hantal, çirkin, iğrenç bir bütün deposu: Ey güzellik, yıkılı Ey sanat, yok ol! diye...

Hani müzelerimizden, harabelerimizden, kazılarımızdan çağlar gerisi hazineler aşırın arkeologlar var ya, eğer güçleri yetse, dünya sanat-severleri de bu kubbe ve minare şâheserini çoktaaan Üsküdar kıyısından koparır, kendi dünyalarına dikerlerdi.

Sorumsuz bir kişinin, bir tek kişinin günahı sanmayınız bunu. Boğaz kıyılarına benzin depolarını dizen kimdir?.. Paşabahçe'de tüten fabrika bacaları nedir?.. Beykoz kıyısından yayılan ekşimiş kösele kokuları hangi duygusuzun işidir?.. Kabataş kıyılarını kömür deposu yapan hangi yüzkarası sektördür?..

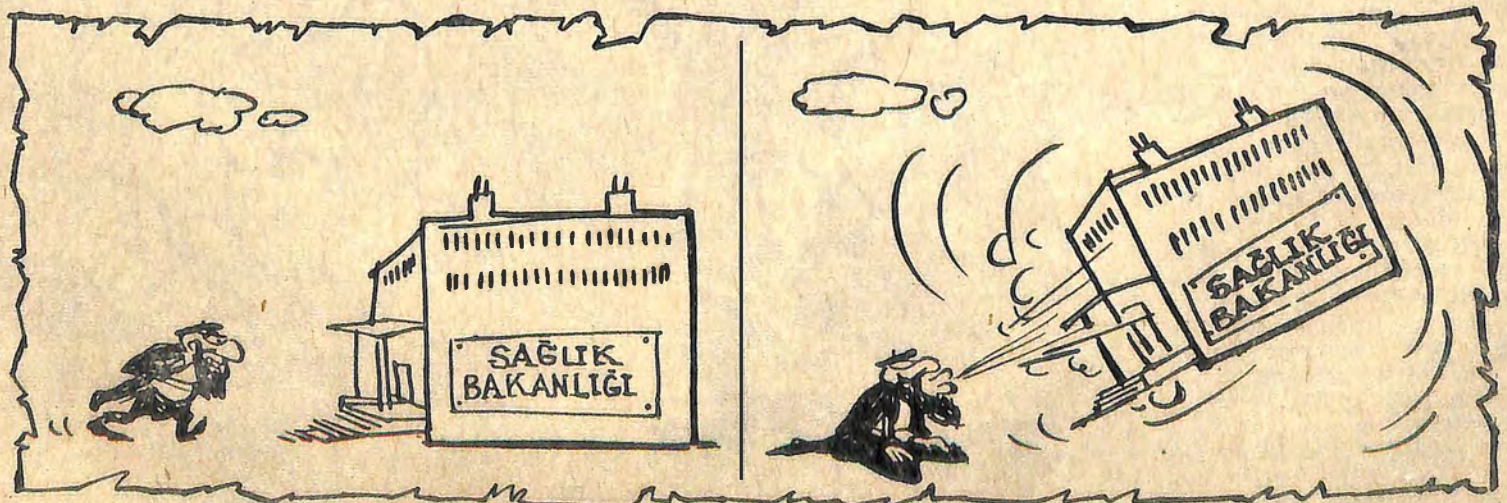
Bebek koyundaki mini mini camii'nin yanına bir saygısızın diktiği apartmanı, haydi, Belediye kazması ile yıktık diyelim. Ama devletin şişe fabrikasını, cam fabrikasını, kundura fabrikasını kim yıkacak?..

İstanbul, her yıl kurtuluşunu kutlar. Bu, İngiliz kamçılarından, Fransız süngüsünden, İtalyan karabinasından kurtuluş bayramıdır. Bir Mustafa Kemal, bizi onların hepsinden kurtardı.

Ne dersiniz, bir Mustafa Kemal daha çık-sa bizi içimizdeki düşmanlardan kurtarabilir mi?

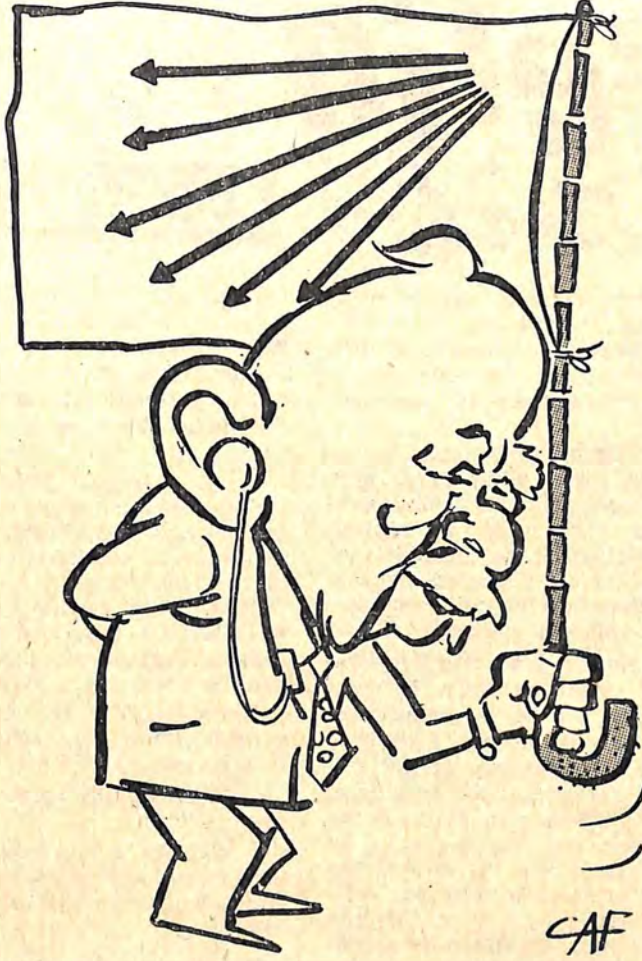
Sol elimin bütün gücü ile sağ elimdeki kalemi tutuyorum, cevap verir korkusu ile! Acaba, La Fontaine'in şu çöplükte inci bulan horozu biz miyiz?

Üfürükçülere Sağlık Bakanlığında vazife verilecek... — Gazeteler —

Yazısız

İnönüye kocamış diyorlar.. — Gazeteler —

Koca İnönü!

İmtihan hazırlığı!

Sevgilim!.. Ne derdin var?.. Sıkılıyor mu için?
Seni eğlendireyim ey gönlümün sahibi!..
Mektep hayatımızı yeniden tatmak için,
Gel, derse çalışalım biz iki çocuk gibi!..

O kadar uzak durma, sokul yanıma şöyle,
İlk önce başlayalım biz «musiki» dersinden!..
Kadınım!.. Haydi bana güzel bir şarkı söyle,
Biraz âhenk kapayım senin baygın sesinden!..

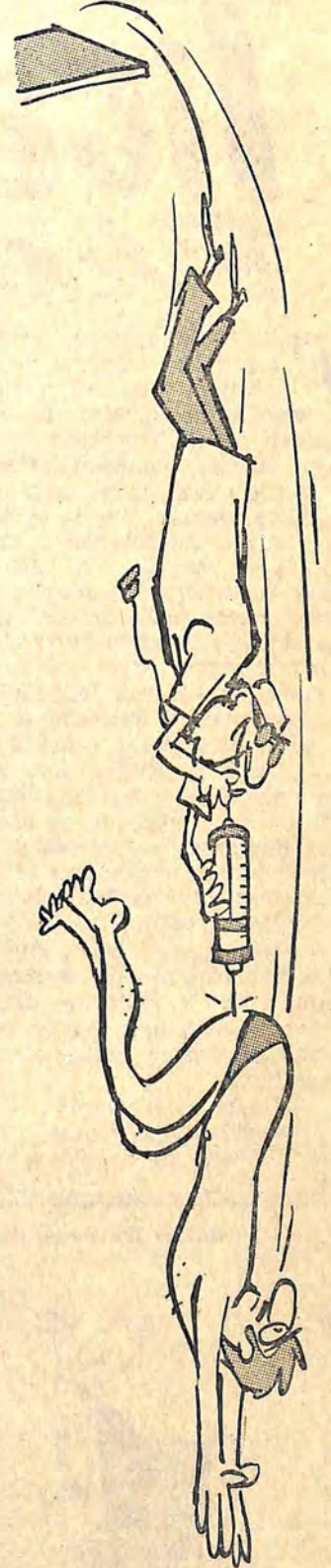
Yeşil gözlüm!.. Kapıldım sonu yok bir hevese,
Seninle çalışırım gece olsa da yarıl..
Çabucak öğrenirdim: «Geometri, hendese»
Biraz meydana çıksa vücudünün hatları!.

Bu ders kolay değildir, iyi öğrenmeliyiz,
Bana biraz yardım et, sınıfımı geçeyim!..
Aksi tesadüf bu ya, belki sorar mümeyyiz:
Omuz başlarındaki «küre» ler ölçeyim!..

Sevgilim!.. İmtihandan gözlerim neden yılsın,
Ben inandım birinci çıkacağıma kalben!..
Haydi, güzel göğsünde gür saçların dağılsın,
Onları tel tel örüp «ellişi» yapayım beni..

İstikbali kazandık, düşünmeyiz yarını,
Böyle çalışanların tasa, keder neşne?..
Ey hayat arkadaşım!.. Uzat dudaklarını,
Öpücükle başlanır aşkın alfabesinel..

Necdet Rüştü EFE

Yazısız

— Ulan, gözüme sinek gibi görü-
nüyorsunuz bu günlerde!..

Ticaretin

Adnan Veli

DAZEN pijamasını giydikten sonra, köşe minderine kurulan otomobil tãmircisi Mardik efendi, biraz keyifsiz görünüyordu. Yemekten önce, oğlu Haçık'le konuşmak istedi:

— Gel biraz şurada, pederinin yanında oturasın. Artık eyicene ihtiyarladığuma dolayısıyla, tükânın işlerini yavaş yavaş eline almak vazifendir. İki senedir benim yanımda çalışoor isen, gene de aklına, ticaretin prensibini koymamışsındır. 1966 senesinin altıncı ayı tamam olduğu halde, bu senenin bütçesini neden yapmadığına izahat verirsin?

— Bizim tãmircilik işinde bütçe yapıldığını duymamışsındır. Çünkü hangi gün, hangi arabanın tãmirhaneye geleceğini önceden keşsetmiye mümkün olmayıncas, tükânın bütçesini nasıl yaparım pederim?

— Cahilliğinin ispatı buradadır. Eğerkim, sen bir otomobili, tãmir için, kendiliğinden tãmirhaneye gelsin deyi, bekler isen, tamamı ilen aç kaldığına emin olabilirsiniz.

— Başka çaresi vardır?
— Helbettekim vardır. Yoksam, baban bilem, bunca usta

olduğuna rağmen senelerdenberi ne ilen geçinmiştir?

— Belkim, pederimin kısmeti açıktır da, tükâna fazla otomobil gelinces, eyi para kazanmışsındır.

— Tükâna fazla otomobil getirmek, benim elimdeki bir iştir. Sen, mademkileyin benim evlâdımsın, sana bu işin incisini ağnatmak, en birinci babalık vazifesi olduğuna şüphe edemem.

— Ben de senin ellerinden öğretim muhterem pederim.

— Şimdik, beni eyicene diynesin. Eski zamanda bir usta var imiş. Damların kiremitlerini, gayetlen eyi aktarma eder imiş. Onun aktarma yaptığı yerlerde kiremitlerden katiyen su geçmez imiş. Velâkin evin damında neresi akar ise, orayı yapıncas, hemen arkasından kiremitleri başka taraftan bozuncas bu sefer evin damı o taraftan akıya başlar imiş. O zaman ev sahibi, kiremitçi ustasını bir daha çağırır, gene yaptırır imiş. Usta, her eve gidip de, bozuk yeri tãmir ederek, sağlam yeri de bozarak, bütün hayatı için garanti olur imiş. Bizim otomobil tãmirciliğinde de, en birinci tica-

ret prensibi, bu mesele olup, müşteriye hem memnun bırakıp, hem de daima için para kazanmanın çaresi, ancak bu prensibi bilmek lâzımdır, ağnoorsun?

— Ağnoorum muhterem pederim..

— İşte sevgili evladım, bu prensibi katiyen unutmaman lâzım olup, anca hayatını bu çare ilen garanti edebilirsin. Ben sana, 1966'nın bütçesini yaptın mı deyi soruncas, sen de bana «nasıl bileyim?» deyi cevap vermezsin. Şimdik eline, bir kâhıt ilen bir de kalem alıncas, her bir hesabı meydana çıkarmak gayetlen kolay olup, haydi, kâhıtı al da gel..

— Kâhıt burada vardır muhterem pederim.

— Öyle isem, yaz bakalım. Bizim, daima için gelen müşterilerimiz, hangileri olduğunu sen de bilirsin.

— He, bilirim. En birincisi doktor Necati bey olup, sık sık tükâna geldiğini görmüşümdür.

— Başka?
— Başkaaaaa? Sadettin bey vardır.

— Tamam.. Başka?

— Mühendis Selman bey vardır.

— Hah bak.. Asıl en mühimini unutoordun. Mühendis Selman bey, en eyisidir. Başka?

— Avukatın karısı, ne idi adı? Şükran Hanım değil idi?

— He, Şükran hanımdır. Onu da yaz. Daha da var. Aklımıza gelinces yazarsın. Şimdik beni eyicene diyniesin. Doktor Necati beyin otomobili, Ağustos ayı içinde bize iki tefa gelecektir.

— Nereden bilirsin muhterem pederim?

— Helbettekim bilirim. Necati bey, birincisinde geldiği vakit, sağ ön tekerleğin kampana saplaması kırık olacağına şimdiden bilirim. O saplamayı kaynak yapar iken, aklında olsun ki, hidrolik fren pistonunun lâstığını, çakının ucu ilen hafifçe deleceksin. Bir hafta sonra da, lâstik için geleceğini, sana şimdikten senet verebilirim. Ağnadın?

— Ağnamışsındır.

— Necati beyden Ağustos içinde 80 kâhıtımız garanti demektir. Eylül içinde vites dişlisini kıracağına yemin ederim. Çünkü, onu da ben hazırlamışsındır. Eylülde alacağın para, 650 liradır. Yazoorsun?

— Yazoorum muhterem pederim.

— Ekim ayına gelinces, buji değiştireceksin. Velâkin, bujilerden bir tanesinin tırnağını azıcık aralık bırakıncas, o buji ateşleme yapmıyacağına, üç gün sonra tekrar gelip, onu da yaptıracaktır. Bujiyi yaparken, bobin kablосunu gevşetmiye sakın unutmayasın.

— Unutmam pederim.

— Kasım ayı, aralık ayı, hep Necati bey sana geleceğine emin olabilirsiniz. Sene sonuna kadar Necati beyden 2.200 lira ilen 2.400 lira arasında kazancın olacağına bir kenara yaz. Sadettin beye gelinces.. Sadettin beyin silindir kapak, bir parça bozuktur. Her ay bir conta yakacaktır. Her tefa conta deniştirmesi 120 lira olup, en birinci aklında kalmalı ki, silindir kapak contasını sıkıştırır iken, iki tane civatayı katiyen fazla sıkımayıp gevşek kalmasına son derece titkat etmelisin. Çünkü sıkı yapıncas, conta yanmaz ve sen etmek yiyemezsin. Contanın iki tane civata, daima için gevşek kalmalıdır.

— Ağnadım muhterem pederim.

— Sadettin beyin egzoz, her daima için kopar. Ayda iki tefa egzoz için gelecektir. Sene sonuna kadar, hem conta için ve hem de egzoz için 1800 lira yaz.

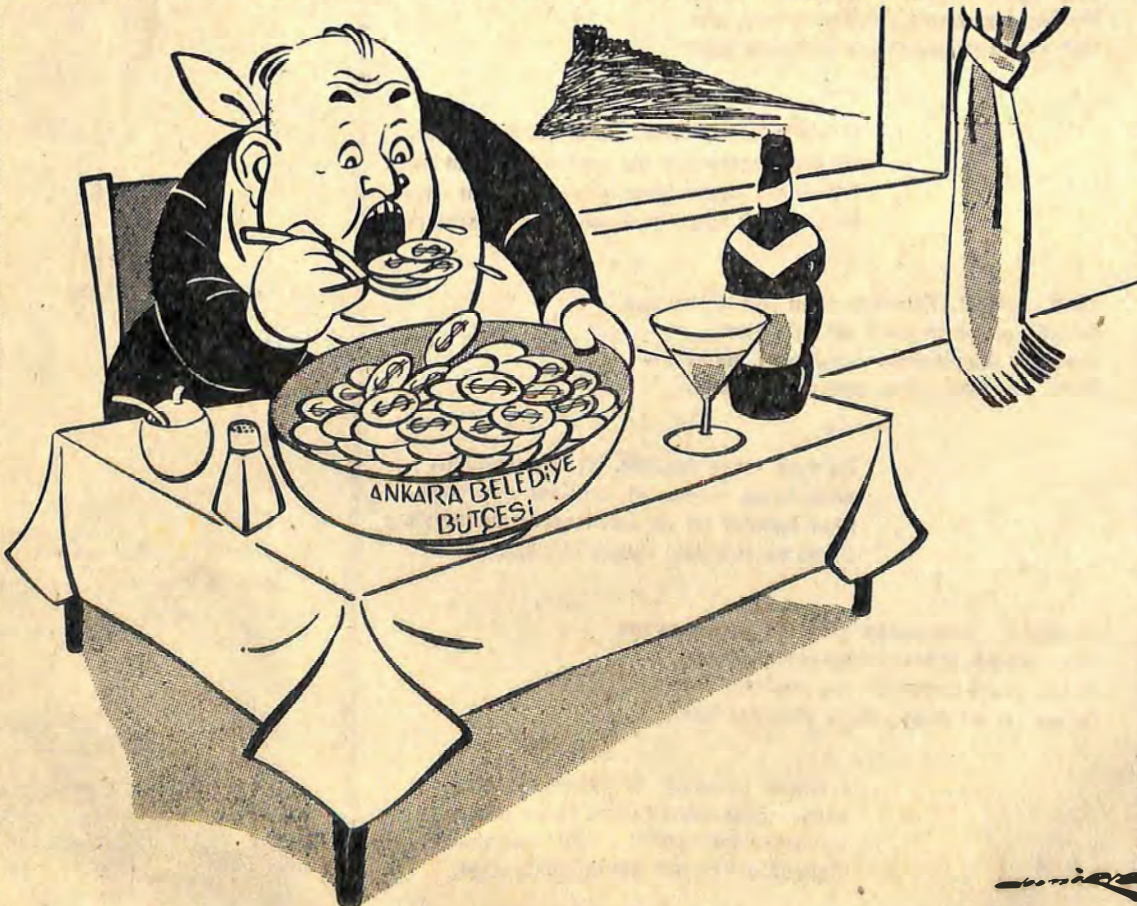
— Yazmışsındır muhterem pederim.

— Sonra kim geloor?

— Mösyö Andoniyadis vardır.

— Andoniyadis'in otomobil, her daima için rulman kırar. Sen ne zaman ki rulman takacaksın, rulmanı eyicene yağlar iken, gres yağının içerisine daha önceden ince kum karıştırmayı katiyen unutmıyasın. Ve sen ne zaman rulmanın içine gres yağı sürersin, kumun içindeki ufak parçalar, rulman bilyelerini çabuk aşındırır ve sık sık sana gelecektir ki, rulman deniştirsin.

Ankara Belediyesi de, üyelerinin Avrupa seyahati için ikiyüz bin lira ayırdı! — Gazeteler —

Yiyin efendiler, yiyin!..

Başol!

Onbirinci Dil Kurultayında, sağcılarla solcular çatışmış.

Dilde sağ, sol diye hâlâ tartışılan bir mesele var mı?.. Sağdan sola yazılan Osmanlıca artık, Karacaahmet'in kavuklu taşlarında kalmıştır. Türkçeyi, hepimiz soldan sağa yazıyoruz!

Ama Dil Kurumunu karıştıran sağlıcak, solculuk, kurultaya seçilecek başkan yüzündendir: Sağcılar, Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nu aday göstermişler, solcular da Salim Başol'u...

Okurlarımız, Yakup Kadri'yi elbet tanır: Her romanı, Türk edebiyatının bir temel taşıdır. Ama eski Yassıada mahkemesi başkanının dil ile, edebiyat ile ilgisi ne?.. «Sanıklar geldi» den başkal

Kendisi «Başol» soyadını alırken, bir gün Yüksek Adalet Divanına baş olmayı düşünmüş müdür, bilemeyiz ama, herhalde Dil Kurultayına baş olmayı düşünmemiştir.

Hem anlayamadığımız bir şey daha var: Neden Karaosmanoğlu sağ da, Başol sol?.. «Sol»la «Başol» kafiye olduğu için mi?

Yakup Kadri üstadımızın daha uzun yıllar sağ olmasını dileriz ama, Türk aydınları eski Kadro kurucusunu, bugünkü anlamı ile sağ tanımaz. Sayın Başol'un sol ile ilgisi ise, geçmiş günlerde daima solundan kalkmış hissini vermesinden ibarettir!

SALİ

Dayak!

Devlet operası sanatçılarından Nejat Boren, gece oldukça sarhoş, otele gelirken cüzdanını çaldırmış. Ama keyfi yine yerinde, polis in ikram ettiği çayı içmiş ve tatlı sesi ile bir opera parçası mırıldanarak Emniyet' den çıkmış:

Pataklamalı,
Yakalayınıp dövmeli!

Doğrudur, pataklamalı, yakalayıp dövmeli: Niçin cüzdanını çaldıracak kadar içtin diye!

ÇARŞAMBA

Şekerli ekmek

Şeker Fabrikaları Genel Müdürü Fahrettin Mutluay, ekmeklerimizin yapımında, hamura biraz da şeker katılmasını istiyor. Hem daha beyaz olurmuş, hem daha çabuk pişermiş, hem de daha kalorili, daha lezzetli olurmuş...

Eeeh, gıdası kuru ekmekten ibaret olan vatandaşlarımızın gözleri aydın: Onlar için de tatlı hayat başlıyor demek!

PERŞEMBE

İki kuş

Başbakan, evinden çıkarken etrafını saran gazetecilere:

— Beni her gün konuşturuyorsunuz, diye takılmış.

E, ne yapsınlar? Çocukların sanatı bu: Konuşturacaklar!

Politikada hüner, hem konuşmak, hem konuşmamaktır. Sayın İnönü bunu çok ustalıkla yapar. Gazeteci yolunu mu kesti?.. Gözleri ışı ışı, onu dinler. Soru işine gelmişse ne âlâ.. Gelmemişse, bir elini gencin omuzuna koyup:

— Bak, bak, bak, der.. Gördün mü şu kuşu?.. Söyle bakayım, ne kuşu derler ona?

— Serçe...

— Bilemedim... İskete!.. Profesör Saadet Bayramoğlu'nun kuşlarımız üstüne güzel bir kitabı vardır, renkli, resimli.. Para biriktir de bir tane al, oku!

O sıra, kuş konduğu daldan uçar... Paşa da gazetecinin elinden!

CUMA

Emniyet!

Ankara'da işlenen cinayeti biliyorsunuz: Bir polis, Trafik Müdürlüğü öldürdü.

Olayı, gazeteler şöyle anlatıyor: Kaatil Veysi Özeroğlu evli. Çocukları var. Maaşı az. Şoförlük ehliyeti almış, izinli günlerinde dolmuşçuluk yapıp beş on kuruş kazanıyor.

O gece, Ankara'da sıkı bir kontrole çıkan 6. Şube Müdürü Adnan Solmaz, kimi sarhoş, kimi ehliyetsiz, bir hayli şoförü cezalandırırken, Veysi Özeroğlunu da yakalıyor.

Bu, dolmuşçu polisin ikinci yakalanışdır. Canı sıkılıyor fena halde. İfadesinde «kendimi bozdum» diyor Özeroğlu!

Saat, gece yarısını geçmiş. Polis ileri gelenleri, Gençlik Parkı önündeki karakolda, başkomiserin odasında toplanmışlar; gazoz içiyorlar: Emniyet Umum Müdürü Hayrettin Nakipoğlu, Önemli İşler Müdürü Bekir Kır-

Sıcaklar intiharları çoğalttı.. — Gazeteler —

Yazısız

İçtepe, Toplum Zabıtası Müdürü Erdoğan Aliver, Ankara Emniyet Müdürü Muzaffer Çağlar ve arkadaşları...

Derken kapı açılıyor. İçeriye giren, saçları dağınık bir şüpheli adamdır. Bu şüpheli adam, Veysi Özeroğlu...

Altıncı Şube Müdürünün karşısına dikilip:

— Merhaba Adnan bey.. Nasılsın?.. İyi misin?.. Sen bunu hakettin!..

Diye tabancasını çekiyor. Şimdi benim yerimde siz olunuz da şaşmayınız...

Ayol, karakol odası memleketin en seçme Emniyet Müdürlüğü ile dolu... İçeriye giren, saçları dağınık, öfke burnundan damlayan bir adam. Üstelik silâh elinde baskın da değil... Hani neredyse: «Kalk ayağa, biraz geri çekil, kapa gözlerini... Bir, iki, üç deyince tetiği çekeceğim.. Sallanma!» diyecek...

Hiç kimsede ses yok, kımıldama yok, atılma yok, herkes seyretil.. Sayın Sherlock Holmes' lerimiz büyülenmişler sanki, uyu-tulmuşlar sanki...

Bu cinayetten sonra, herkes kendi kendisine sormakta haklıdır:

— Vatandaşları Emniyet Müdürlüğüne emniyet ediyoruz. Peklii, ya Emniyet Müdürlüğünü kime emniyet edelim?

Allaha mı?

CUMARTESİ

Kocamak!

Bu sözü ortaya bir doktor attı: Profesör Recai Ergüder. Sayın İnönü için «kocadı» diyor, sözlerinden, tutumlarından örnekler vererek... Derken, Celâl Bayar'ın affedildiğini duyduk. O da aşağı yukarı böyle: Kocadığı için!

Orhan Seyfi Orhon'un ne güzel bir şiiri vardır, bakınız:

Geçme!

Kız, bir ince su gibi
Karşımdan akıp geçme.
Nisan bulutu gibi
Ufkumda çakıp geçme!

Erdi her günüm güne,
Kocaldım günden güne!
Kız o taze göğsüne
Bir çiçek takıp geçme!

Yeter, kalbimi yakma,
Beni yalnız bırakma,
Ya bana öyle bakma,
Ya öyle bakıp geçme!

Ama, o güzel, o tatlı kıza «geçme» diye yalvarmanın geçen yıllara «geçme» diye yalvarmadan farkı var mı?

Geçiyor, geçti, geçecek... Çare yok sayın seksenliklerimiz!

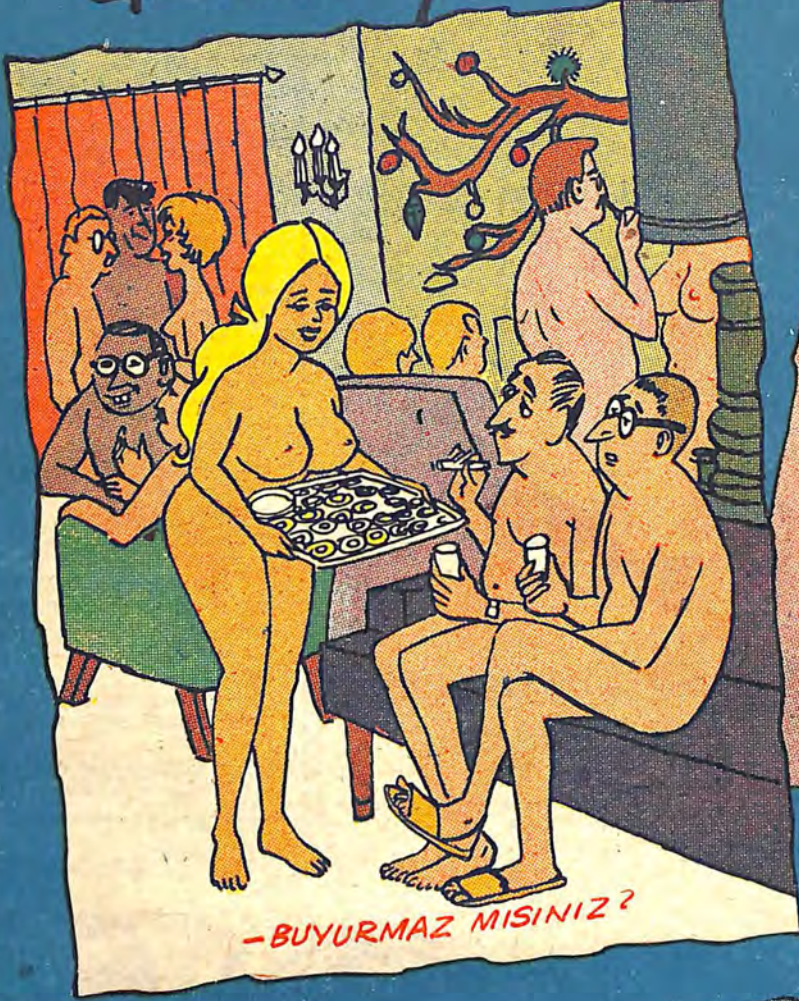
PAZAR

Yasak!

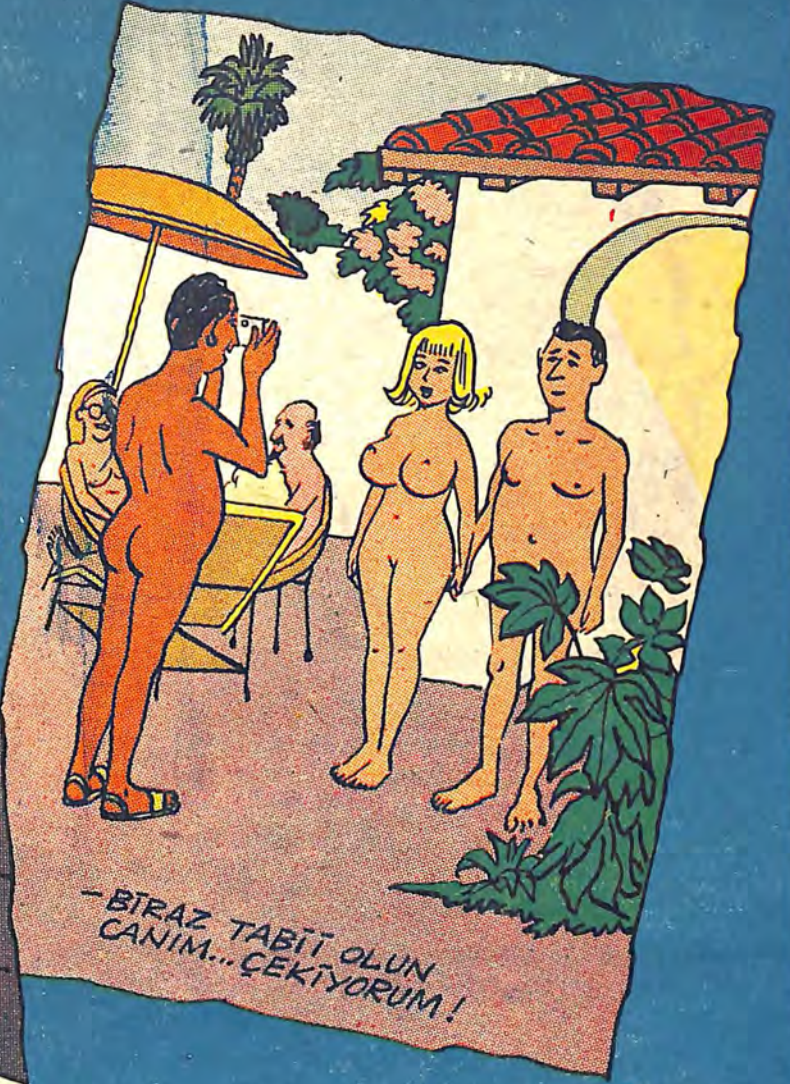
Deve güreşi ile horoz döğüşü yasak edilmiş...

Doğrudur, hayvanlara öyle şeyler yakışmaz!

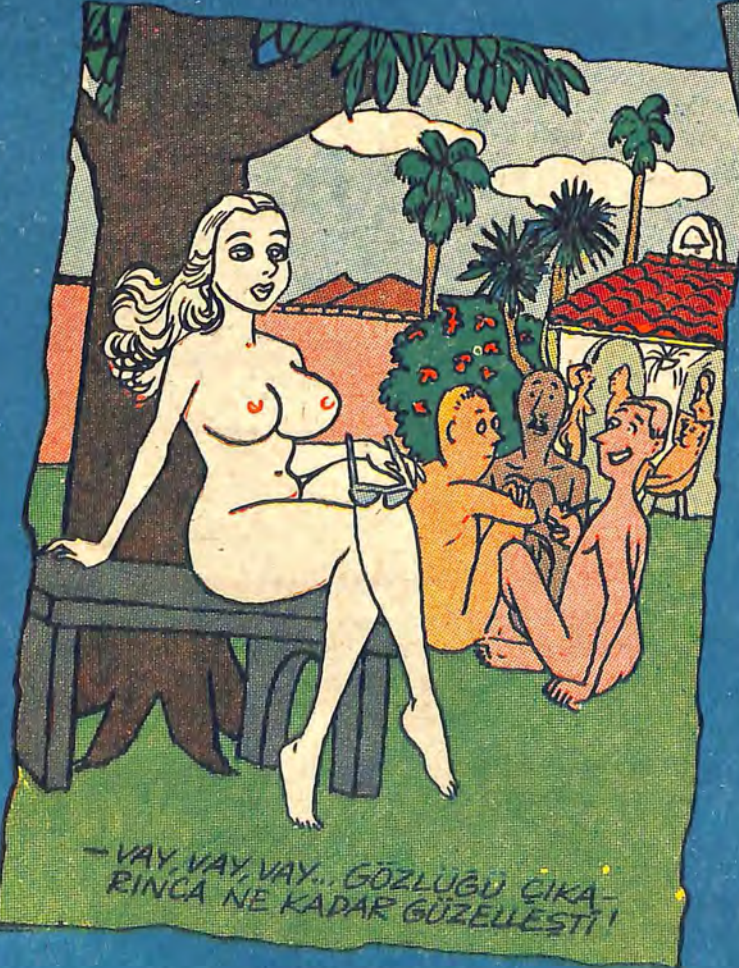
ÇIPLAKLAR Kampı

-BUYURMAZ MISİNİZ?

-BİRAZ TABİT OLUN
CANIM...ÇEKİYORUM!

-VAY,VAY,VAY.. GÖZLÜĞÜ ÇIKARINCA NE KADAR GÜZELLEŞTİ!

-OH,ÇOK AFFEDERSİNİZ...
GÖZÜNÜZE Mİ BATTI?..

- Bir pencereli gomek, bi de bol baçalı bantalon istiyom..
 — Gız, sen bana gıvırcık guzusundan bile bahalıya maloluyon artıh.. Hesab ittım, kilon yirmi liraya geliyo be!..

Aşk hediyesi!

Çapkının biri çok güzel ve cici kızı şehrin en lüks kürk mağazası götürdü. O'na muhakkak bir şeyler mak istiyordu. En güzelini, tabii pahalısını seçti, fiyatı altmışbin idi. Kabul etmesi için çok ısrar yordu.

Genç kız gözlerine, kulaklarına namıyor, yakışıklı kavalyesine hayırlıkla bakıyordu.

Sonra çapkın genç, satıcı kıza dedi adını yazdırdıktan sonra:

— Bu akşam geç oldu, dedi çek vereceğim için herhalde banka servetim hakkında fikir edinmek istiyorsunuz. Onun için kürkü ben pazar günü öğlene doğru uğrar alırım.

Pazartesi sabahı mağazadan banka karta telefon edip çapkın gencin durumunu sordular ve topu topu bin lira olduğunu öğrendiler.

Biraz sonra da âşık içeri girdi. Tam satıcı kız, O'na, kürk manto tın alabilecek kadar banka kredisi madığını söylemek için ağzını açacaktı ki...

— Biliyorum! dedi çapkın genç, ten ben de şehrin en güzel kıızıyla çirdiğim nefis pazar tatili için size öekküre geldim!

Felâket

Murat, yolda, eski bir dostunu rür ve onu karısına tanıtır:

— Şu kibar bayı görüyor musun? Zavallı iki seneden beri tamamiyle gır.

— Korkunç, diye haykırır karı, sade kendisi değil hanımı için de fena.

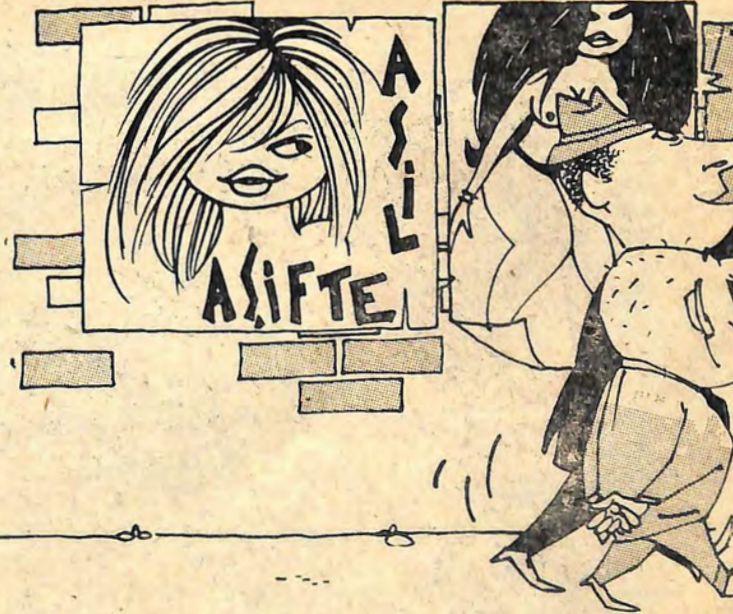
— Hammı için mi? Fakat karısı gır olduğunu bilmiyor ki...

Turistler için aşkevleri açılacak. — Gazeteler —

— Haydi ordan serseri!.. Senin gibi dilencilere verecek sadakamız yok!

Filmler de «ahlâk yasası»

— Bunlar da yasaya bağlı

Şüphe yok ki Tanrımız bizi yaratmış ikiz:
 Et, tırnak ayrılır mı?.. Ben sarmaşık, sen filiz,
 Ben bacayım, sen duman,
 Ben sahilim, sen deniz!..

Alnımızın yazısı.. uzak kaçsan ne kadar,
 Talihim beni tutup yine yanına atar:
 Ey bakışları yaman,
 Sen kilit, ben atahtar!..

Zaman gelip çıksa da göğsümden en son nefes,
 Bir türlü sönmeyecek, sönmeyecek bu heves!...
 İçim yanıyor aman,
 Sen bir kuşsun, ben kafes!

Soyunan kadın

Kadın, elbisesinin askılarını indirirken sordu:

— Oğuz, ne diyorsun?
Ve elbisesini tamamen çıkarırken inler gibi bir sesle:

— Son söylediğini bir kere daha tekrarla!

Dedi ve ayakkabılarını fırlattı, çoraplarını çıkardı; heyecandan titreyen bir sesle devam etti:

— Başkalarına da böyle şeyler söylemeyeceğine dair bana söz ve bakalım! İnce vücudunu sağa, sola eğdi, yere kokulu bir ipek yığını iniverdi. Kadının tamamen soyunmuştu:

— Öyleyse Oğuz, şimdilik Allaahısmarladık!

Dedi ve telefonu kapadı!

Sevimli köpek

Çarkıbaşının karısı, kocasını gemide ziyarete gitmişti. Tam ayrılacağı sırada, güvertede beyaz sevimli bir köpeğin kimseye aldırmadan dolaştığını gördü.

Gemi süvarisine:

— Mürettebatın karıları gemide kalamazken bu köpeğin burada bulunmasına hayret ediyorum doğrusu! dedi.

Süvari mânalı bir gülümseme ile:

— Durumu ancak şöyle izah edebilirim bayan dedi. Gemideki herkes köpeği rahatça okşar ve buna kimse kızmaz!!...

Evliiler

Metin babasına sorar:

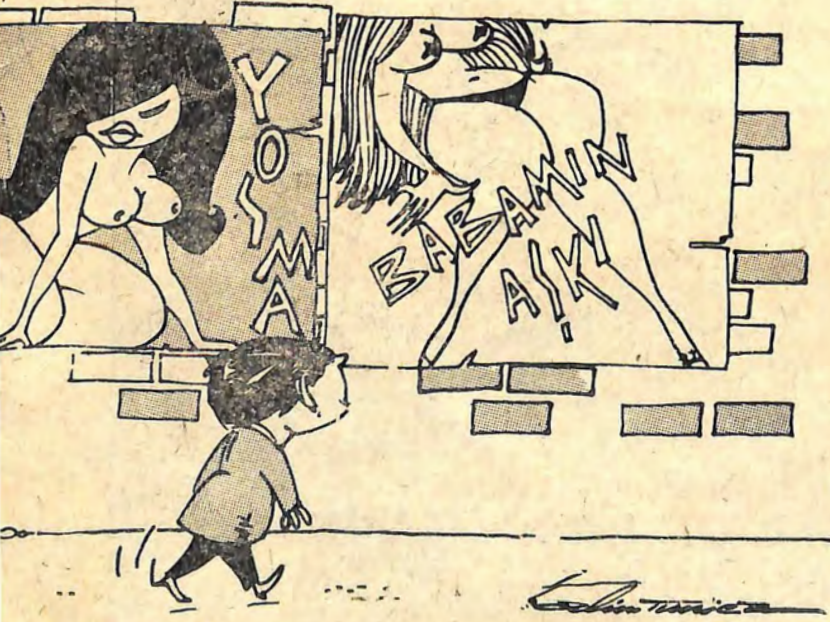
— Baba, bütün evli insanların bedbaht olduğu doğru mu?

— Hayır, der babası, hepsi değil, varısı, yalnızca erkekler.

— Aramızda küçük bir fikir ayrılığı var: Ben Hiltonda düğün istiyorum, o evlenmek istemiyor!..

— Gazeteler —

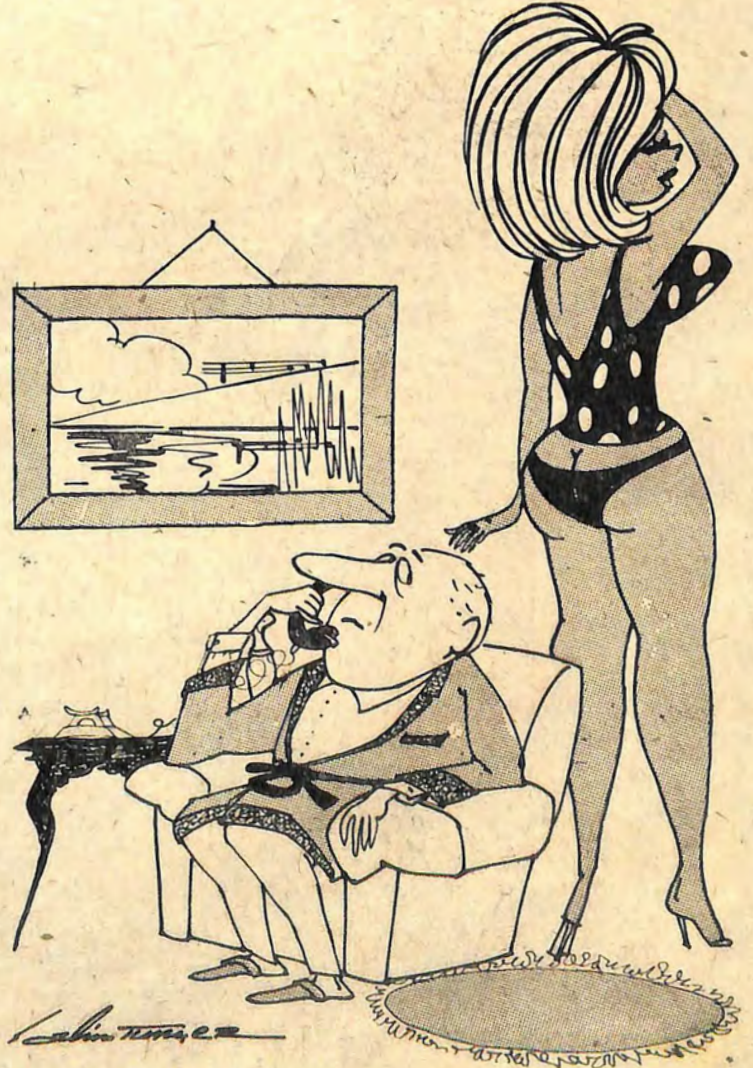
biz kime bağlanacağız?..

Ey kömür gözlü küçük, ey siyah saçlı minik,
Biz nasıl ayrılırız: Ben düğmeyim, sen ilik!
Aşkımız oldu roman,
Sen iğnesin, ben iplik!

Ey kaşları samur kız, ey dudağı erguvan,
Sen yavru bir sülünsün, kollarım oldu yuvan!
Beraberiz her zaman:
Ben akrep, sen yelkovan!

Bu tertemiz bir aşıktır, yok ikimizin suçu,
Yine sana koşarım: Sen hancısın, ben yolcu!
Kalbime battı aman
Kırpiklerinin ucu!...

Necdet Rüştü EFE

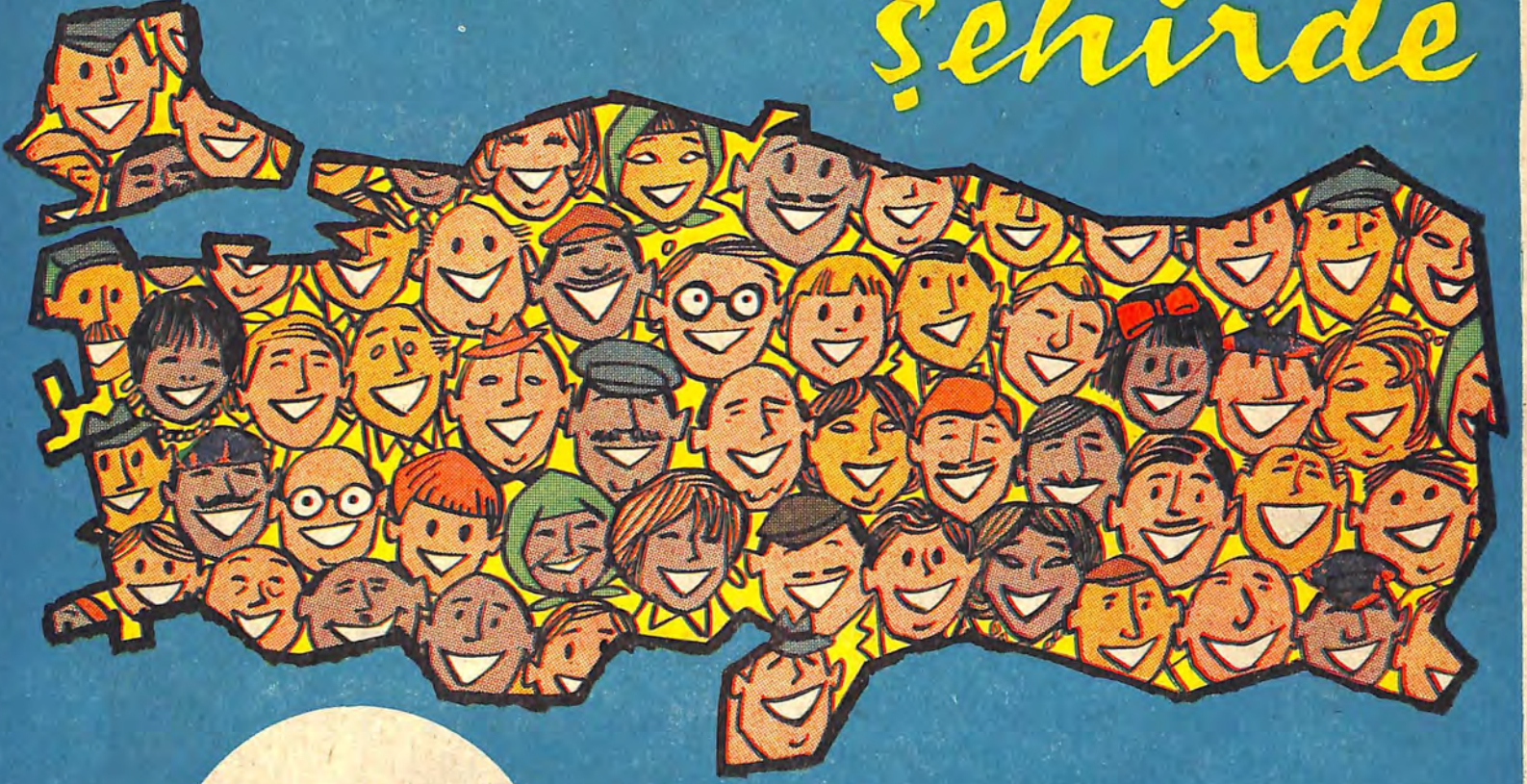

— Kimi arıyorsun?
— Gençliğimi!

YAPI ve KREDİ BANKASI

67

şehirde

141

şubesi ile

1966 YILININ
EN AZ 6 MİLYON LİRA TUTARINDAKİ
İKİNCİ ÇEKİLİŞİNDE
5 ADET 100.000 LİRA
5 ADET 50.000 LİRA
VE AYRICA 1650 KİŞİYE
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

SON PARA YATIRMA GÜNÜ
12 AĞUSTOS 1966

ŞANS KAYNAKLARINI SİZLERE KADAR GETİRMEKTEDİR

Milletler Gülüyor

Sigara

Tren kompartimanında genç adam, genç ve çok güzel bir kızla karşı karşıya oturmaktadır. Bir aralık delikanlı:

— İki dakika sonra uzun bir tünele gireceğiz, dedi, umarım ki korkmazsınız?

Güzel kız cevabı bastırıldı:

— Korkmasına korkmam, ama ağzınızdaki sigarayı atarsanız iyi edersiniz..

Sarhoş

Adam, sağa sola yalpa vurarak bardan çıktı, arabasına doğru yöneldi. Bir polis yaklaştı:

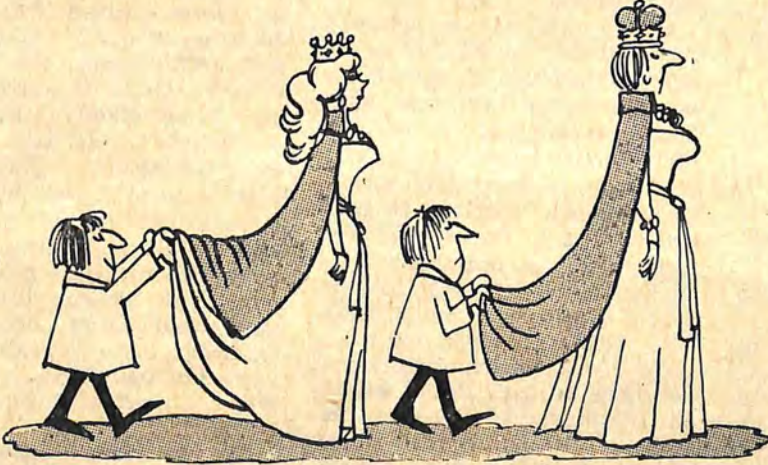
— Umarım ki, dedi, bu durumda yola çıkmanın tehlikeli olduğunu takdir edeceksiniz.

Sarhoş başını salladı:

— Boş verin, benim hiç ayık gezdiğim yoktur.

— Bu çapkınlar üçüncü defadır kabinemi açıyorlar...
— Kabahat sizde: Deliksiz kabine istediniz!

Yazısız

Sudan ucuz

Adam, barda tezgâh başına tündü:

— Bana bir viski.

— Başüstüne.

Biraz sonra tekrar barmene:

— Bir viski daha..
— Hay hay..
Biraz sonra:
— Biiir viiiski daaaha..
— Olur.
Biraz sonra:
— Baaana biiir viiiski daaaha..
— Buyurun.
Nihayet hesap istedi:
— Yüz frank mösyö..
Birdenbire adamın dili düzeldi:
— Yüz frank mı? Ne diyorsunuz? Sudan ucuz..
— Vişi suyu olarak tam fiyatı budur.
— Ne demek?
— Çünkü ben size viski değil, vişi maden suyu verdim.
— Yaaa, o halde ben sarhoş değilim.
— Elbette değilsiniz.
Adam, dimdik bardan çıkıp gitti.

— Kızma!.. Vallahi içimden geçenleri belli etmedim!

Dışarı çıkabilse

İki kadın on yıldır birbirlerini görmemişlerdi: Kucaklaştılar. Bir süre hoş beşten sonra biri sordu:

— Eee, güzelim, kaç çocuğun oldu?

Beriki boynunu büktü:

— Hiç olmadı, maalesef..

— Neden?

— Benimkinin çocuğu olmazmış, üstelik beni evden dışarı komuyor ki..

Bende var

Gümrük muayene memuru yabancıya sordu:

— Altın var mı yanınızda?

— Hayır.

— Kokain?

— Ne münasebet.

Gümrük memuru, adamın kuşağına eğildi:

— Bende var..

Tuhafılık

Sinema yıldızı Broderich Crawford sessiz sinema için:

— Bir tuhafıklar âlemiydi o, demiş, meselâ perdede bir kadın görürdünüz, ağzını açar, ama konuşmazdı..

Tasarruf

İskoçlu otele girdi, odasına çıktı, soyundu, saatini kuracağı sırada pencereden büyük şehir saatini gördü ve.. Kendi saatini kurmaktan vazgeçti..

Rüya

Dağ keçisi arkadaşına yakındı:
— Dün akşam çok kötü bir rüya gördüm kardeş, âdetâ bir kâbus..
— Hayırdır işallah, ne gördün?
— Bir otomobilin camlarını si-
liyormuşum..

Kayıptan gelen ses

Astronot, füze içinde göğesini fırlatmış, gidiyor. Gözleri, mesafe kadranında: 50 kilometre, 100 kilometre, 1000 kilometre, 100.000 kilometre, 500.000 kilometre..

Astronot dehşete kapılarak mırıldandı:

— Hey ulu Tanrım.. Ulu Tanrım..

Der demez kulağına kalın bir ses geldi:

— Söyle..

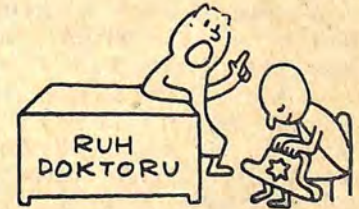
Pazar banyosu

Küçük çocuk dil bilgisinde yaya, fiillerin çekimini kıvrıramıyor bir türlü. Babası:

— Canım, ne zorluk var bunda, diye öfkeli öfkeli konuştu, şimdi meselâ ben sana: Ben yıkandım, sen yıkandın, o yıkandı, biz yıkandık, siz yıkandınız, onlar yıkandılar, dersem ne anlar-sın?

Çocuk biraz düşündü:
— Herkes yıkandığına göre, günlerden pazar olduğunu anla-rım.

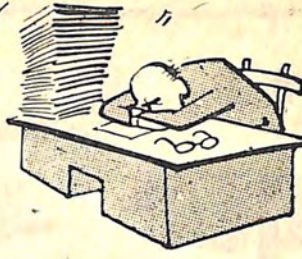
İsimler-

Yazısız hikâye

eski memur

Muzaffer İzgü

— Him... Sen demek ki yeni memursun ha?... Allahtan oldu da seni benim yanıma verdiler. Güzel.. bu çok güzel işte!.. Hah hah hah!..

Emrine verildiğim yaşlı memur, göbeğini titrete titrete gülerken, durmadan kendi kendine soruyordu:

— Ama neden?.. Neden seni başkasının yanına vermediler de, benim yanıma verdiler?

— Vallahi bilmem beyefendi, dedim, galiba işlerinizin çokluğundan.

— Hah hah hah!.. Benim mi çok? Hah hah hah, benim çok ha!..

Adamın devlet memuru olduğunu gözlerimle görmesem, yemin etseler inanmam bu kahkahaların bir devlet memurundan çıkacağına. Çekinerek:

— Belki de tecrübelisinizdir de, onun için vermişlerdir efendim, dedim.

Uzun bir kahkaha daha attıktan sonra:

— Ben mi, ben mi tecrübeli? diye sordu. Ve değme aktörlerin beceremeyeceği bir ustalıkla kahkahayı yarıda keserek:

— Doğru, doğru vallahi, diye bağırdı. Doğru ya, kırk yılın tecrübesi var bende. Tecrübeliyim diye vermişlerdir... Ama neyin tecrübesi?..

— Neyin olacak efendim, tahriratın, işin...

Vay, keşki söylemez olaydım. Kulağımın zarı patlıyor sandım.

— Hah hah hah!.. Değil efendim değil, tembelliğin tecrübesi, tembelliğin!..

Adam, ne de olsa âmirim sayıldığı için:

— Estağfurullah efendim, dedim.

— Bana bak, dedi ciddileşerek, — Buyrun efendim, dedim.

— Sen, hiç bu memur tembel diye onun memurluktan atıldığını duydun mu? Duur, sözümü kesme!.. Yok efendim yok!.. Milletvekili dört yılda bir alaşağı edilir ama, memur otuz yıl geç-

medikten sonra alaşağı edilemez... O da kendi gönül rızasıyla tabii... Ben hem tembelim, hem de kırk yıl çalışacağım derse, kimse ona gık bile diyemez!

— Ama efendim...

— Dur, dur dinle!.. Sakın beni sahici tembellerden zannetme ha!.. Evde, arı gibi çalışkanım. Bulaşığı ben yıkarım, yemeği ben pişiririm. Boş kalan zamanlarımda da, oyuncak yapar satarım. Bu oyuncaklardan en az, maaşımın yarısı kadar yolunu bulurum. Ben de senin gibi gelmişim bu daireye, ben de senin gibi oturmuştum şu koltuğa... O zamanlar, bu masada Vehbi efendi derler biri vardı. O zamanki müdür beni bir kenara çekerek:

«Bana bak, Müştak bey oğlum, dediydi, sizi Vehbi efendinin yanına veriyorum. Vehbi efendi, tembelin birisidir; elinden iş çıkmaz. Hiç olmazsa sen onun işlerini yaparsın. Gerçi Vehbi efendinin kuyruğuna tenekte bağlamak çok kolay ama, insan kırk yılın hatırını kırıp da yapamıyor bu işi... Üstelik çoluk çocuğunun ne günahı var?»

Müştak bey, gözlerini bana dikerek:

— Söyle!.. diye bağırdı, bizim müdür aynı şeyleri sana da söyledi değil mi, Müştak tembelidir, dedi değil mi?

Yutkundum, nasıl diyebilirdim, — Evet, dedi — diye.

— Demişti demistir. Hani, tarih tekerrürden ibarettir derler... Tekerrür, doğru oğlum. Ben de kırk yıllık memurum, benim de karım, benim de çocuklarım var... Fakat, her zaman için söylerim, Allah Vehbi efendiden razı olsun diye... Bak, şu odaları gez, içlerinde bir tane benim gibi göremezsin... Hepsi de kurumuş kalmış derisinin içinde... Ya bende ki şu göbeğe, şu tom-bul yanaklara, şu kırmızı suratı bak!.. Bunların hepsi, rahmetli Vehbi efendinin sayesinde oldu... Hem çalışacaksın da ne olacak?.. Şunu kafana iyice sok ki oğlum,

adama çalıştı diye madalya takmazlar. Şimdi iyi dinle beni, dur bir de kahve söyleyeyim...

Zile bastı, gelen odacıya:

— Bize iki kahve söyle, ikisi de şekerli olsun, dedi. Sonra bana dönerek:

— Çalışkan olduğun müddetle işi üzerine yıgarlar... Ama bir kere, adamların kafasına — bu tembelidir — diye nakşettin miydi, korkma artık, yaşadın gitti demektir. Fakaaat, öyle bomboş da oturmak yok ha!.. Bak, şu elimdeki kaleme bak!.. Ucu tutkallıdır. Yapıştırırsın tutkalı yazının bir yerine, ondan sonra da yan gelir keyfine bakarsın. Karşıdan gören, seni çalışıyor zanneder. Ha bak, bu iş yalnız kalemle de olmaz; bir de gözlük lazım. O zaman uyuduğun hiç belli olmaz. Farzedelim dalmışsın, mışıl mışıl uyuyorsun; seni bu vaziyette yakalayıp sarsa sarsa uyandırdılar. Hiç bozuntuya vermeyeceksin. Hemen çatacağı kaşlarını:

«Zaten burada iş yapılmaz, durun be, kafamı alt üst ettiniz, diye bağıracaksın. Unutma ki oğlum, memurun bağırması, meslekteki sigortasıdır. Farzedelim, bir vatandaş karşına geldi; elinde evrakı, işinin yapılmasını istiyor. Hemen kaşlarını çatacağına, «Ceketini düğmele, ellerini topla, öksürme, burnunu çekme, şu tarafta dinel» gibi sözlerle adamı ilk baştan korkutacaksın... Hele arada bir, «Sırıtmı be!..» diye bağıırırsan, adam senden iyice korkar. Sonra başlarını çekmecelerde bişeyler aranağa... Bulamamış gibi yapar, «Lânet olsun be, Allah kahretsin be!..» diye bağıırırsın. Vatandaş:

— Kalemse vereyim efendim, veya bir şey mi arıyorsunuz? dedi mi tamaaam!.. Açarsın ağzını, yumarsın gözünü. «Sen ne hakla devlet memurunun işine müdahale edersin? Vay efendim, sen nasıl olurmuş da benim işime karışmışsın?» En sonunda da:

— Git, yarın gel, dersin.
— Ya gitmezse? diye sordum.
— Tehdit!.. Ah gözünü sevdiğimin tehdidi!.. Git şimdi başından, bi zabıt tutarsam işime müdahale ettiğine dair, alimallah mahkemelerde başını kışından ağır getiririm, diye bağırdın mıydı, o saat tozutu adam... Rahmetli Vehbi efendinin taktikleridir bunlar. Sonra efendim, farzedelim müdür yazman için sana bir yazı mı verdi? Bir satırda en azından beş imlâ yanlış yaparsın... Götürürsün müdürü, «Şuraları düzelt» der tabii... Bu defa imlâ yanlışlarını ikinci satıra aktarırsın. Bol akraban var mı?

— Yok efendim...
— Olmaaaz!.. Devlet memuru oldun muydu, bol bol akraban olacak.

— Kayırmak için mi efendim?
— Ne münasebet efendim? Öldürmek için... Daireye gelmediğin ertesi günü, gözüne biraz limon damlatacağına, öyle geleceksin. Sordular mıydı, «Kaynanam öldü, dayım öldü, teyzem öldü» diyeceksin. Sen şimdiden tezi yok, dairede teyzem hasta, dayım hasta, kaynanam hasta diye yaymağa bak!..

— Ama hiç akrabam yok ki...

— Benim var mı yahu?.. Dayım, kaynanam, babam, amcam, en azından beşer kere öldüler de, kimse çıkmadı dalgayı. Gözünü sevdiğimin limonu. Allah gani gani rahmet eylesin Vehbi efendiye. Onun ilâcıdır hep bunlar... Sonra efendim, geç mi kaldın daireye?.. Ha, sahi onu söylemeyi unuttum... Müdür soramaz ya, sorarsa şayet oturduğun mahalle için öyle bir semt söyleyeceksin ki, vapurlu, trenli, dolmuşlu, otobüslü olsun... Benim evim, hemen şuracıktadır, ama arkadaşlarım, önce dolmuş, ondan trene, trenden vapura, vapurdan da otobüse binerek buraya geldiğimi zannederler. Rahmetli Vehbi efendi, hep Kar-tal'da oturuyorum derdi. Toprağı nur olsun!.. Amin...

Durakladı Müştak bey... Kahveler geldi. İçerken:

— Bir şey daha var, dedi. Birer hafta arayla üç kere bayılacaksn dairede.

— O da neden? diye sordum

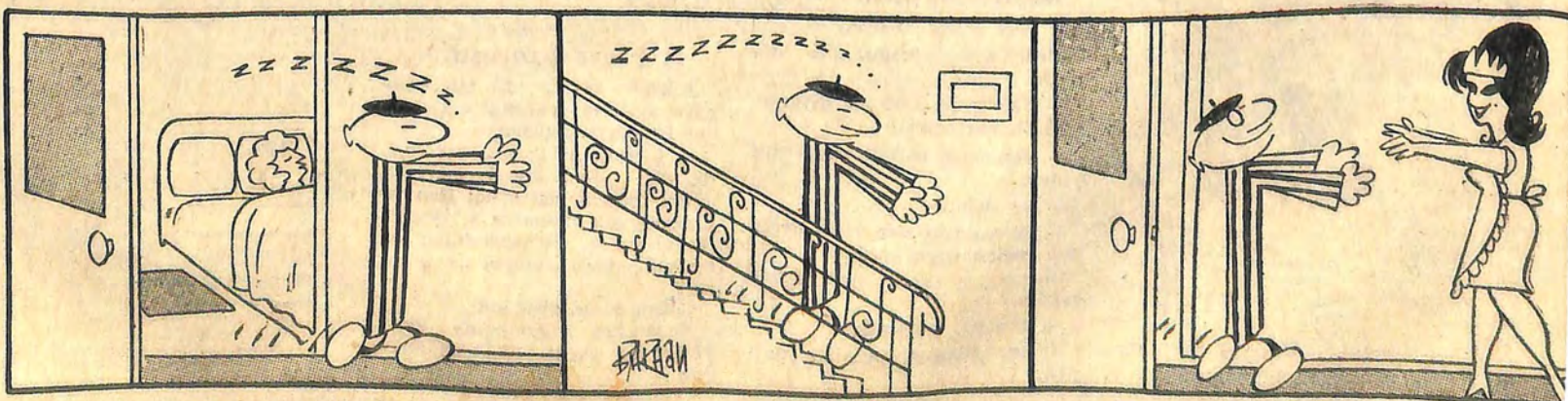
— Hazırlık oğlum hazırlık... Enfarktüs hazırlığı...

— Ama gençim ben daha...

— Öyleyse, sen de benim ön-

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURHAN

celeri yaptığım gibi barsaklarının bozukluğundan tuttur. Bunun da kolayı var; saat başına helâya git... Bazan arka arkaya git. Bu da yerine göre mühim taktiktir ha!.. Rahmetli Vehbi efendi, hiç çıkmazdı helâdan... Sakın ha, hastalıkları, ölümleri, ay başlarına denk getirme ki, maaşını bir gün geç almayasın... O gün, mutlaka sapasağlam ol!.. Ramazanlarda da sigarayı gizli gizli iç!.. Bir ay, orucum diye hem açıktan öğleleri üçe kadar rahat rahat evde uyursun, hem de akşamları iftara yetişeceğim diye bir saat erken gidersin. Bak aslanım, şu da çok mühimdir... Rahmetli Vehbi efendi, karısıyla gül gibi geçindiği halde, daire arkadaşları onun, bugün yarın karısından boşanacağını zannederdilerdi. Elin altında, odanın içinde bi aşağı bi yukarı dolaşıp, otura otura uyuyan bacaklarını açmanın en kolay yoludur bu... Seni öyle görenler, «Ne yapsın zavallı, karının kötüsüne düşmüş» derler. Ha sahi, sormayı unuttum, minderin var mı?

— Yok efendim!..
— Olmaaz!.. Hemen bi minder yaptır!.. Paraya acıma ha sakın, en iyi pamuktan yaptır... Mindersiz memur, teçhizatsız askere benzer... Memur dedin miydi, hemen minder akla gelmeli... O sırada içeriye, oniki onüç yaşlarında bir çocuk, canhıraş bağırarak girdi...
— Baba, koş, yetiş annem balkondan aşşa düştü!..

— Ne, annen balkondan aşşa mı düştü? diye bağırıldı Müstak bey... Ve, çocuğunun elinden tutarak heyecanla müdürün odasına koştu.

Bir dakika sonra geri dönüp geldiğinde, bana göz kırparak:

— Çocuğun varsa, yarından tezi yok, dairenin yolunu öğret, lâzım olur, dedi. Gülümseyerek çıkıp gitti...

Odacı, kahve boşlarını almağa geldiğinde:

— Bütün felâketler de Müstak beyi bulur. Daha iki gün önce kaynanası haşlanmıştı zavallının, dedi.

Muzaffer İZGÜ

Haber vereyim

Yüksek mimar, önemli bir proje teklifiyle müesseseye gelir, kendisini karşılayan sarışın, güzel sekretere, hemer müdürle görüşmek istediğini söyler. Sekreter:

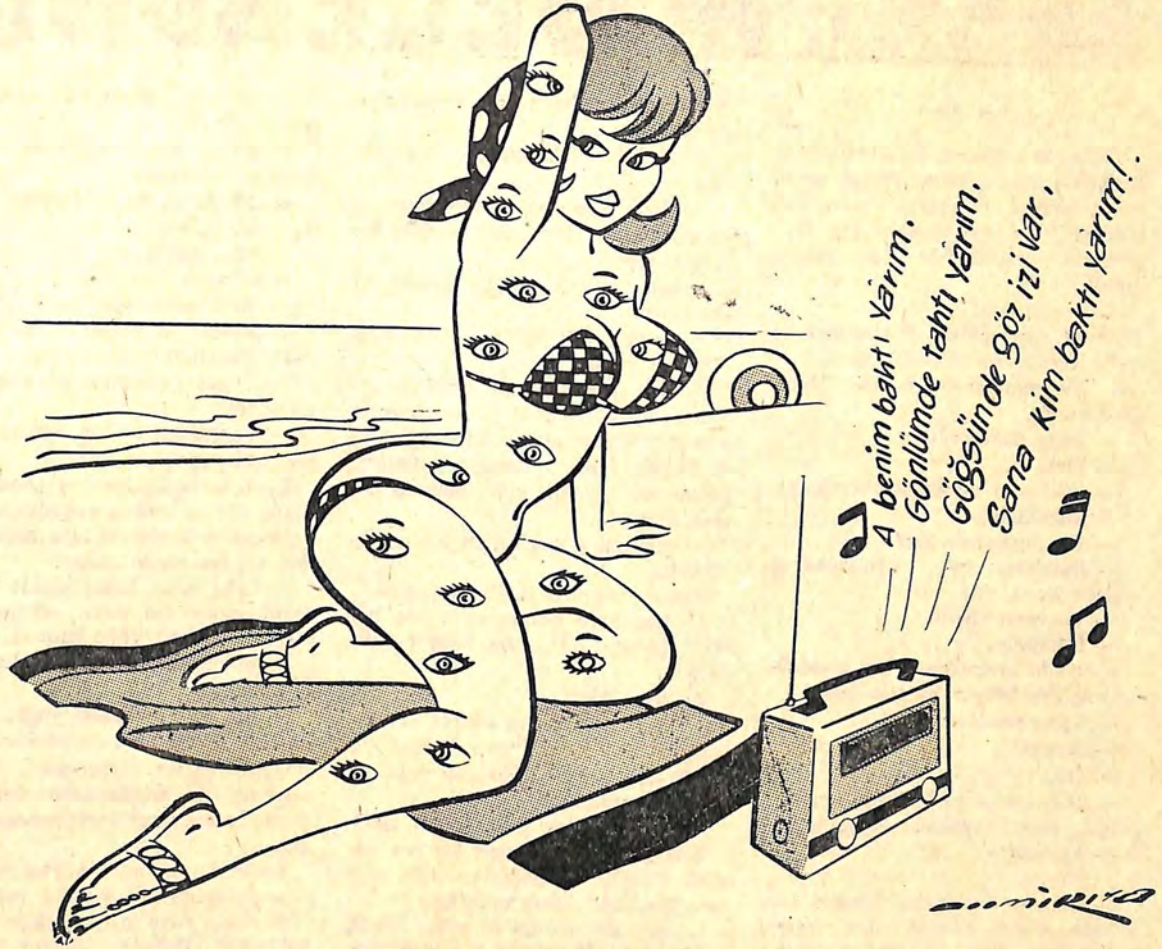
— Beni mazur görün beyefendi, ben henüz yeniyim. Siz mümessil misiniz? Tahsildar mısınız? Yoksa sadece müdürün dostu musunuz?

Mimar gülümser:
— Üçünü birden farzedin.
— Güzel. O halde notlarımı bakayım da öyle cevap vereyim size..

Müdürün notlarını okur: (Mümessiller için not: Ben konferanstayım.. Tahsildarlar için not: Ben bir ay yokum.. Dostlarım için not: Beni ararsanız, cehennem kökündeyim.. Sekretere not: Kim gelirse gelsin haber verin..)

Kız mimara döner:
— Bir dakika bekleyin, haber vereyim beyefendi: Kim deyim?

Kadınlar, vücutlarına göz resmi çizdiriyorlar.. — Gazeteler —

Eski mânilerden ilhamlar!

Yalan!

Hâkim, kadına sorar.

— Kocanızdan niçin ayrılmak istiyorsunuz?

— Aptal da ondan...

— Pekiyi, evlenmeden önce bunu bilmiyor muydunuz?

— «Bilmiyordum...» diye cevap verince kadın, o ana kadar sesini çıkarmıyan kocası hırsla yerinden fırlar,

— «Yalan...» diye bağırır. «Bilmez olur mu, bal gibi biliyordum!»

Kibar piyanist

Meşhur piyanistin resitali, büyük başarıyla devam etmektedir. Dinleyiciler arasında bir kadın — tek bir kadın — mışıl mışıl uyuymakta.

Resital alkışlarla sona erince kadın sıçrayarak uyandı. Piyanist sahnenin önüne geldi, hâlâ mahmurluk söken kadına eğilerek:

— Aman madam, dedi, sakın beni suçlamayın, sizi alkışlar uyardı, ben elimden geldiği kadar yavaş çaldım.

Başka işlerde

Genç, güzel kız tiyatro imtihanına girer, başarı gösteremez, müdüre sorar:

— Demek beni angaje etmiyor-sunuz, öyle mi?

Müdür, kıızı tepeden turnağa süzer, gayet cidd:

— Ediyorum, der, ama tiyatroda değil, başka işlerde şansınızı denemek için..

Tiyatro!

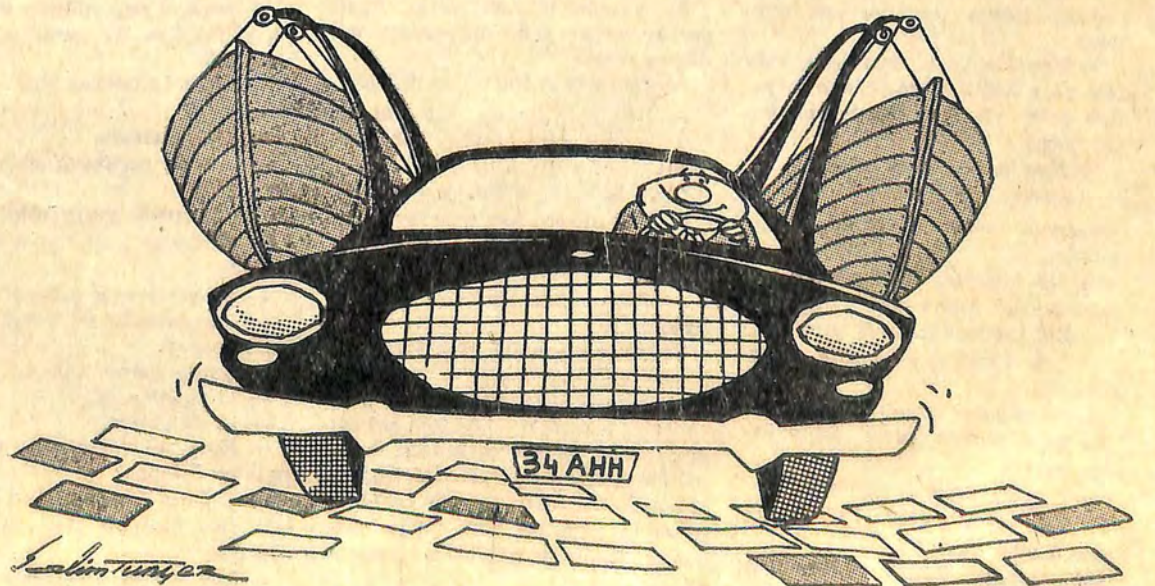
Rejisör, perde aralığında tiyatro salonuna bakar, müdüre:

— Sekiz seyirci gelmiş, der, en iyisi bunların paralarını iade edip temsili başka bir güne atmak..

Müdür başını sallar:

— İmkânsız, bunlar zaten parasız davetliler..

Denize uçan otomobiller için tedbir aranıyor.. — Gazeteler —

Tedbir!

— 5 —

Belki de almazdı. Tehlikeli şeydi. Ceryan çarpardı elini. Fikret de olamazdı evde... O zaman Sevim ölür giderdi... En iyisi almamaktı. Öyle şeylerin, semtinden bile geçmemektir...

— Kız Sevim!..

Anası çağırıyordu. Doğrulamak istedi. Karşısında Fikret'i gördü.

— Ne yapıyorsun orada Fikret? diye sordu.

— Sana bakıyordum.

— Pis!..

— Peki sen ne düşünüyorsun?..

— Buzdolabını.

— Ne buzdolabı kız?

— Buzdolabı işte. Evlenince almazsın değil mi?

— İstersen alırım.

— İstemem.

— İyi ki istemezsin. Bir buzdolabı kaç lira biliyor musun sen?

— Bana nesi...

— Sevim!..

— Hıı.

— Unutma e mi? Yarın anamgil gelir... Bak uyuyakalayım deme.

— Kalmam.

— Sevim.

— Uff, ne be? Yahu gitsene sen oradan. Şimdi annem çıkar dışarı. Bak çıkıyor bile... N'olursun çekil.

— N'oldu kız, kelle mi pişiriyorsun? diye sordu annesi.

Fikret, o çıkar çıkmaz kaçmıştı kendi evlerine.

Mediha'nın bir elinde zeytinyağı bardağı vardı.

— Allah kahretsin, şu çamura bak, mezzeki sakızına döndü mübarek. İnsan yapıştı mı, orada kalacak. Yüz kere dedim şu herife, iki araba kum al, dedim. Kim dinler seni?.. Hıh, iki araba kum sekiz lira, dedi; çıktı işin içinden. İşin yoksa, bu kış kıyamette çamurla cenkleş... Üstelik...

Sözü ağzında kaldı kadının. Sevim:

— Anne!.. diye bağırdı.

Ayağı kaymıştı Mediha'nın. Arka üstü yere yuvarlanırken, elindeki zeytinyağını dökmek için öne doğru bir hamle yapmış, başını tulumunun demirine çarpmıştı.

— Anne, dedi Sevim yine.

Anne, başını çarptığı yeri tutarak:

— Koş kız koş!.. Sen bana bakma, yağa bak!.. Tam nalinın iz yerine göllenmiş. Koş içerden bir kaşık getir!..

Selâhattin gürültüye çıktı.

— N'oldu kız? dedi.

Karısını çamurlar içinde yatar görünce:

— Ne o avrat, camuzluğun mu geldi aklına? diye sordu.

Koştı, karısını kaldırdı yerden.

— Tuu Allah senin!.. diye bağırdı kadın.

— Ne o yahu, n'oldu?

— N'olacak kör gözlü, yağın üstüne bastın.

— Yağ mı fışkırdı yerden?

— Çek ayağını çeki.. Kız Sevim, nerde kaldın kız!..

Baba ayağını kaldırdı. Sevim'in getirdiği lâmbanın ışığında pırıl pırıl parlıyordu ayakkabının yanları. Mediha, kaşıkla yerdeki yağları top-

ladı. Çamurla karışınca, eskisinden de çok olmuştu yağ...

Selâhattin takılmadan edemedi yine:

— Bizim çamurumuz bile bereket avrat, dedi. Yarım fincan dök, bir fincan topla.

Ayhan kapının önüne çıkmış el çırpıyordu.

— Anam yağı döktü, anam yağı döktü, diyordu.

Asaf'la Osman da bu tempoya iş-tirak edince, Mediha yerden kapığı çamurlu nalını alarak kapıya fırlattı. Kabak, Asaf'ın başına patlamış, bembeyaz giydiği ışık, kapkara çamur olmuştu.

— Hayfını çocuklardan alma, dedi baba.

Kadın soluyarak baktı kocasına...

— Kaç kere dedim sana bre herif... Şuraya iki araba kum döktür diye...

Adam güldü:

— Enayi, dedi, sen şükret ki döktürmemişim. Şimdi burası kum olsaydı, sen zor bulurdun bu yağı.

Ana, kızgın:

— Bana bir tas getir Sevim, dedi. Sevim koştu, içerden bir tas getirdi. Mediha, bardağın içindeki yağı tasa boşalttı. Adam gülerken:

— Vallaha senin yetin bozuk avrat, dedi, Nasrettin Hoca'nın yaptığını yapacaksın galiba. Suya yağ mı çalacaksın ne?

Mediha hiç cevap vermedi. Kum ve su, tasın altına çökünce, yüzeyde kalmış birkaç yıldızimsı yağ kü-meciğini tavanın içine boşalttı.

— Haydi kız, soğanını doğra, kızdır, sora da dök mercimeğin üzerine!..

Selâhattin içeriye girince karısının yüzüne dikkatle baktı. Alnının yanı morarmıştı kadının. Üç yerinde de serpme şeklinde kan birikmişti.

— Başını yarmışsın sen, dedi.

— Yağ araya gitmedi ya, sen ona bak.

Selâhattin, Asaf'a:

— Koş ulan, ocaktan biraz kül getir de annen alına sürsün, dedi.

Asaf dışarı çıkınca ablasını Fikret'le konuşurken buldu. Yanlarına varınca:

— Anama söyleyim mi? dedi. Bir yirmibeşlik attı Fikret. Asaf, parayı yerden alıp, pijamasına sil-dikten sonra:

— Yağı Fikret âbi mi verdi? dedi.

— He, dedi Sevim. Elindeki bir çay bardağı yağı tavanın içine boşalttı.

Asaf, bir avuç külle içeri girdi.

— Vay ocağı batasınca, ne yapacaksın lan o kadar külü, diye kızdı baba.

— Artanını da şu sulu yerlere dökeriz...

Sevim, çorbayı iki ıslak bezle tutarak getirmişti odaya. Yemeği kapının yanına bıraktıktan sonra, pencerenin yanındaki çividen sofrayı aldı, serdi. Çocuklar hemen halka oldular sofranın etrafında. Dizleri-nin üstüne kadar sofrayı çektiler; ekmeğin ucundan kemirmeğe başladılar. Selâhattin, kollarını çemirle-dikten sonra:

— Koy bakalım çamur çorbasını kızım, dedi.

— Kurban olmuşsun sen, diye ana kızdı.

İlk kaşığı baba daldırdı. Ağzına götürür götürmez:

— Uff Allah, bu ne kız? Ne sıcak bu böyle? dedi.

Mediha, güldü:

— Nimetle alay edersen o da se-ninle alay eder işte, dedi.

Çocuklar, iki dakikayı zor beklediler. Karınları iyice acıkmıştı. Asaf:

— Soğan getireyim mi baba? di-ye sordu.

— Yaşsa lan keltoş. Baban gibi akıllısın vesselâm.

Asaf sırtarak, bir baş soğan aldı geldi. Bir yumrukta soğanı paraladı Selâhattin. Çorbadan ağız tadıyla al-dığı ilk lokmadan sonra:

— Ulan avrat, senin elinde ne be-reket varmış be, dedi. — Ağzını şa-pırdattı. — Sırf yağa kesmiş çorba.

— Söylenme de yemene bak, de-di kadın.

— Şu iki çay kaşığı yağın ettiğ-i-ne bak. Bizim evin çamuru sırf zey-tinyayıymış da haberimiz yokmuş ulan avrat. Namussuzum bir daha yemeklere çamur karıştırmayı unut-ma...

Kadın hırslı hırslı söylendi:

— Allahım, sen sabırlar ver bana. Sevim, Asaf'ın gözlerinin içine bakıyordu. Densiz oğlanın bir şey yumurtlamasından korkuyordu. Fa-kat yirmibeşliği almıştı ya... Patla-masaydı bari densiz... Kaş göz etti çocuğa... Asaf, içindeki sırrın ver-diği hazla sırtıyordu. Sonra babası-na bakarak:

— Ben biliyorum niye yağlı, dedi. Sevim'in kalbi küt küt atmağa başlamıştı. Asaf'a göz ettiler yine.

— Ne biliyorsun ulan? diye Selâ-hattin sordu.

Sevim patlayıverdi.

— Ne olacak, dedi... Çamurlu çorba diyecek de, güya annem kız-dırarak!..

Anne bunun üzerine Asaf'a kızdı:

— Ulan bok, doğru dürüst ye şu yemeğini, kalkarın yanına ha!..

Asaf'tan gık çıkmadı.

Selâhattin iri bir lokma attıktan sonra:

— Tuu, diye bağırdı. Ulan diş koy-madınız ağızımda be... Tüh tüh tüh!..

Sevim:

— Yerden yağı alırken karışmış-tır, yoksa ben bir güzel ayıklamış-tım, dedi.

— Allah kahrettin, gitti yine bir diş.

Ayhan, babasına:

— Hep de çorbadan çıkıyor taş, diye güldü.

Osman başını sallayarak:

— Çorbadan başka yediğimiz var mı ki?

— Ne yiyecektin ya? dedi baba.

— Zenginlerde mi hergün çorba yerler baba?

— Çorba yerler oğlum...

— Et yeseler ya.

— Et de yerler.

— Niye et yemiyorlar da çorba yiyorlar öyleyse?

— Onların kendi etleri çok oğ-lum. Sen hiç çöp gibi zengin gör-dün mü?

— Ben zengin görmedim ki... Biz de zengin olsak şişmanlar mıyız baba?

— Şişmanlaman bile, millet bey, ağa derken şişer de, davul gibi olursun.

— Pompayla mı şişirirler?

— Hee, pompayla.

— Sen de bizi şişirsene...

Baba kızdı bu saçma sapan so-rulara:

— Kes ulan sesini, kes de yeme-ğini doğru dürüst ye. Çok şişmek istiyorsan, işte pompa orada, al da şişir kendini.

Çorba tükeninceye kadar hiç kim-se konuşmadı.

Sofrayı Sevim topladı. Yarım kal-mış soğan başını pencerenin içine bıraktı. Selâhattin bir sigara yaka-rak kenara çekildi, gazetesini çık-a-rarak okumağa başladı. Sükûtu, ana bozdu:

— Haftaya okullar açılıyor...

Sanki bu söz söylenmemişti, kim-se de duymamıştı. Ana tekrarlardı:

— Haftaya okullar açılıyor dedim.

— Açılırsa açılınsın,

— Açılırsa açılınsın ama, ne ayak-kabısı var çocukların, ne de önlük-leri.

— Geçen senekiler n'oldu?

Kadın kızarak:

— Daha evvelki senekiler dese-ne herif... Haydi Asaf'ınki idare et-sin diyelim. Osman'ınki parça parça.

— Ana değil misin, yamasana!..

— Neyi yamıyorsun bre herif? Lime lime şey yamanır mı? İğneyi neresine dürteceksin? Her tarafı delik deşik...

— Götmesin mektebe. Okuyup da adam olacağı mı var sanki? Yetse yetse kuvvetimiz ilk mektebin sonu-na kadar yeter. Ondan sonra n'ola-cak? Ya usta yanında çırak, ya da babası gibi tatlıcı, leblebicli... Selâ-hattin'in çocuğunun avukat, doktor olacağı yok ya...

— Niye öyle diyorsun herif? İmti-hanlar varmış. İmtihani bilirse, hö-kümet beleş okutmuş...

— Nerde bizde öyle şans? Zaten şans olsaydı...

— Eee yani, çocuk okula gitmiyecek mi bir önlük yüzünden?

Adam bir sigara daha yaktı.

— Bilmem, bilmiyorum, dedi. Bor-ca alabilirsen al iki metre bir yer-den.

— Ne zaman verebilirsin?

— Onu da bilmem...

— Sen neyi bilirsin yahu?

— Fakirliğin rezillik olduğunu.

— Rezillik mezillik. Madem ki doğmuşuz, madem ki midemiz eritiyor, katlanacağız buna. Etrafı-nı çeviren kurtlara teslim olan ko-yunlar gibi rezillik gelsin de bizi öldürsün mü diyeceğiz?

Sevim de konuşmaları dinliyordu. Kendi yuvasıyla, baba ocağı ara-sında farklar bulmağa çalışıyordu. Fikret'i kafasındaki hep... Çok se-viyordu bu deli dolu oğlanı. Canını verirdi Sevim istese... Sevim de ona verirdi. Her şeyini verirdi. Ama öyle istemiyordu Sevim. İstiyordu ki, telli duvaklı gelin olsun. Avluya insanlar biriksın, davul dümbek ça-lınsın... Sevim'i içerde süslesinler-di.

(Devamı var)

GEYMİŞ FLORYADAN BONT Sevgilerle

CİZEN

BÜLENT
EREN

Son macerasını tatlılıkla kapadıktan sonra, dişisi Suzi Yont ile yuvasına kapanan Bont kara kara düşünmektedir. «Milyonluk» maceralara profesyonelce girişmesine rağmen, sonunda amatörce cebi delik çıkan kahramanımıza, vergi dairesi pek insafsızca davranmış, konan vergi miktarı tam mânasiyle astronomik olmuştur. En kritik durumlarda bile ümitsizliğe kapılmıyan kahramanımızın bu karamsarlıktan kurtulmak için muhasebeci Cafer Tezgetir'i çağırmaktan başka çaresi kalmamıştır.

Floryadan gelen havaleyle kahramanımız neşesini bulur... Masraf için sebep bulunmuştur artık. Mektubun kimden geldiğini şimdilik Bont'dan başkası bilmemektedir.

Şehir-içi trafiğinin sıkışıklığıyla okuyucularımızın canını boşuna sıkmamak için, kahramanlarımızın şehir-içi yolculuğunu pas geçiyoruz.

1966 YILINDA

3.5 MİLYON

Liralık

tam kónforlu, kaloriferli, gömme banyolu,
Marley döşemeli ve deniz manzaralı

APARTMAN DAİRELERİ

İLE

ÇEŞİTLİ ZENGİN
PARA İKRAMİYELERİ

(İlanlık: 4552—161)

AKBANK

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİNİ

BASIN ILAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HAZIRLAYIYORDUK

Genel MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telex adresi : BASINKURUMU

(Basın: 15495—162)

Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 15064—A—7413—160)

amatör
sinemacılara
müjde :

8
mm.

Kodachrome II

RENKLİ SİNEMA FİLMİ
gelmiştir. Bayilerden isteyiniz.

(İlanlık: 4172—163)

PEŞİNATSIZ
100 LİRA TAKSİTLE

BUZDOLABI

SABRİ ACARSOY MAĞAZALARINDA
Tophane, Boğazkesen C. 155 - 174 - 175 — Tel: 49 18 76

(Yıldız: 758—165)

● Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlakı yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

GEÇENLERDE, Amerikalı film rejisörü Anatole Litvak ile George V otelinde oturmuş konuşuyorduk. Söz bir ara turistlerden açılınca, Litvak, — «Yazık, yazık!..» diye söylendi. «Böylelerine seyahat izni vermemeli bence!»

Hayretle yüzüne baktığımı görürnce de,

— «Dün uçakta rastladıklarım-dan bahsediyorum» diye devam etti. «Karıkoca iki Amerikalı Zürih'ten uçağa binmişlerdi... Uçakta yanyana iki kişilik boş yer olmadığından herif benim yanıma, karısı da dört-beş sıra öteye oturmuştu. Herifin elinde iki büyük çanta, boynunda da iki fotoğraf makinesiyle bir dürbün asılıydı. Elindeki çantaları oturduğum yerin altına koyduktan sonra, yanımdaki koltuğa çöküp yüzündeki terleri silmeğe başladı. Boynuna asılı fotoğraf makineleriyle dürbünü gördükçe ben rahatsız oluyordum, Nihayet uçak kalkınca,

— «Beyefendi,» diye herife döndüm, «boynunuzdaki şu yükü çıkarıp da ferahlasanız ya biraz!»

— «Yok, yok!..» diye kuşkuyla yüzüme baktı. «Çıkarmağa güvenim yok.. Sonra n'olur n'olmaz!»

Herifin bu cevabına fena halde içerlemiştim.. Fakat yine de susmayı tercih ettim.

Biraz sonra yanıma gelen hostesten bir şişe bira rica ettim. Yanımdaki,

— «Bana da bir tane getirin» dedikten sonra, karısına dönüp, «sevgilim, sen ne içersin?» diye seslendi, karısının su istemesi üzerine, «hanıma da bir şişe su» diye emretti.

Amerikalı birasını içtikten sonra,

— «Ne ediyor?» diye sordu.

Hostes,

— «Yetmiş santim» diye cevap verince.

— «Ne?...» diye gözlerini açtı.

«Bir bira yetmiş santim mi?.. Hani, uçakta içki ucuzdu?.. Pekâlâ, asıl parayla ne ediyor?»

— Anlamadım efendim, nasıl asıl parayla?

— Amerikan parasıyla, canım!

Hostes kızgınlığını belli etmeğe çalışarak,

— «Onbeş sent» diye cevap verdi.

Herif hiç aldırmadan cebinden

iki İsviçre Frank'ı çıkarıp,

— «Kaçtan alıyorsunuz bunla- rı?» diye sordu.

— Bir İsviçre Frankına 1,13 Fransız Frank'ı veriyoruz.

— Amma da, az yahu!..

— En yüksek kurdan alıyoruz beyefendi..

Bu sırada, Amerikalı oturduğu

yerden,

— «Hey, sevgilim!..» diye ka- rısına seslendi yine. «Baksana,

bir İsviçre Frank'ına sadece 1.13 Fransız Frank'ı veriyorlar.»

Karısı,

— «Eee, ne yapayım?...» diye cevap verince,

— «Uçakta daha fazla veriyor- lar zannetmiştim...» diye mırıl- dana mırıldana biranın parasını ödedi.

Tam biraz dalmak üzereyken,

— Sigara veya içki almak is- ter misiniz? diye hostesin sesiyle uyandım birden.

Çirkın Amerikalı

ART BUCHWAL'DEN: ERGİN ORTAÇ

Yanımdaki atıldı hemen:
— Marlboro sigarası var mı?
— Hayır, efendim, yok.
— Neden yok?
— Neden olmadığını bilmiyo- rum efendim.

Herif yine başını uzatıp,
— Hey, sevgilim, diye karısına seslendi. «Hangi sigaradan is- tersin?»

— Marlboro...
— Marlboro yok...
— Ne var ya?..
— Chesterfield..
— Peki, Chesterfield al öy- leyse..

Hostese dönüp sordu:
— «Chesterfield kaç para?»
— Kartonu iki dolar elli sent.
— Çok para yahu!.. Hey, sevgi- lim, sigarayı evde kaçta alıyor- duk?

— Kartonu, iki dolar yetmiş sente.

— Gördünüz mü yaaa? Uçakta çok daha ucuz olmalı.

Hostes,

— «Affedersiniz ama, diğer yolcular da bekliyor.» diye mü- saade isteyince herif,

— «Pekiy, verin bir karton sigara,» dedi, sonra da viski şi- selerini gösterip, «bunlar kaç para?...» diye sordu.

— Yarım litresi bir dolar dok- san sent.

Herif tekrar,

— «Hey, sevgilim!..» diye ka- rısına seslendi, «viskiyi kaçtan alıyorduk?»

— Beş doksandan...
— Yarım litresini kaçta alıyor- duk?

— Bilmem, biz hep bir litre alıyoruz.

Herif cebinden bir yirmi do- larlık çıkarıp,

— «Pekiy,» diye hostese uzat- tı, «verin bir şişe, ama ufaklık yok bunu bozacaksınız.»

— «Ancak Frank olarak boza- bilirim..» diye cevap verdi hos- tes.

— Kaçtan?..
— Bir dolara beş Frank.

— Az değil mi?

Bu kadarı fazlaydı artık...

— «Bundan daha yükseğe boz- duramazsınız..» diye patladım...

«Geçenlerde ben dört seksenbeşe bozdurmuşum.»

Herif dik dik suratına bakıp,

— «Doğru söylediğiniz ne ma- lûm?» demez mi.

Öyle kızmıştım ki, elimdeki New York Herald Tribune gaze- tesinin Avrupada çıkan nüsha- sını,

— «İşte!..» diye suratına da- yadım. «İnanmıyorsanız kendi- niz bakın!»

Herif gazeteyi alıp, döviz bor- sasını inceledikten sonra,

— «Amerikan gazetesiye ne- den Paris'te basılıyor?» diye du- dak bükmesin mi!

O anda, gırtlığına sarılıp he- rifi boğabilirdim. Allahtan uçak alana inmeğe başladı da, kendi- mi kemerle koltuğa sımsıkı bağ- lamağa mecbur oldum.

Uçak alana inince, herif güle- rek yüzüme baktı,

— «İyi ki sizin yanıma otur- muşum.» dedi. «Biz Amerikalı- lar, Avrupada daima birbirimize destek olmalıyız. Yoksa kazıkla- yıp dururlar bizi!»

Çeviren :

Ergin ORTAÇ

✱

Bir daha

Genç kadın, kaldırımda yürür- ken ayağı kayıp sırtüstü düşer, etkeleri cömertçe havalanır.

Aksilik, o sabah evden çıkar- ken iç çamaşırlarının en önem- lisini giymeği unutmuş olan genç kadın, zahmetle ve mahcubiyetle doğrulduğu sırada, beş yaşında bir çocuğu elinden tutan oniki yaşında bir çapkın yanına yakla- şır:

— Affedersiniz madam, der, bir daha düşer misiniz lütfen, küçük kardeşim bir şey gör- medi..

Buldog köpeği

Küçük kız annesiyle beraber sokakta yürürken karşılarına büyük bir buldog köpeği çıkar:

— Bak anneciğim, der küçük, şu köpek ne kadar amcama ben- ziyor.

— Sus, bir daha böyle mün- sebetsiz benzetişler yaptığını görmeyim.

— Neye kıızıyorsun anneciğim, köpek duymadı ki ne söyledi- ğimi..

İzmirde iki film artisti uygunsuz vaziyette yakalandı.. — Gazeteler —

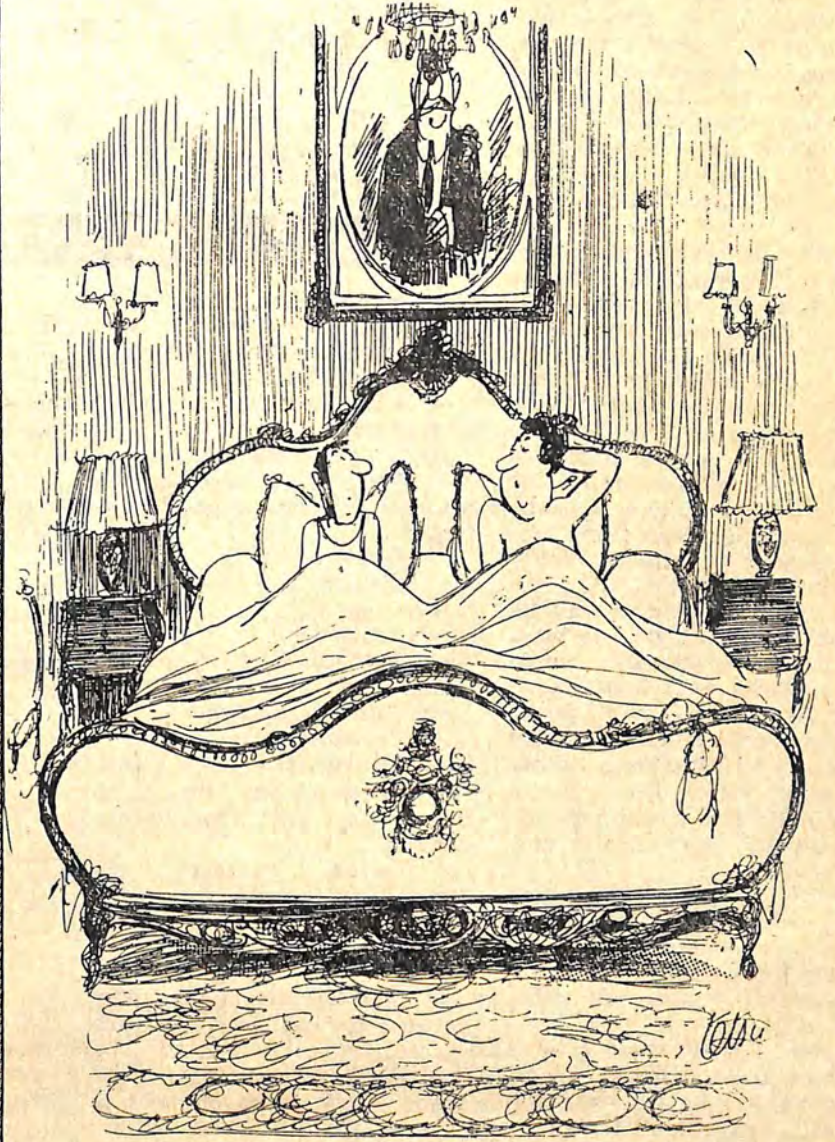

— Haydi bakalım kızlar, filmin sonunu karakolda çevirirsiniz!..

Dünya Karikatürleri

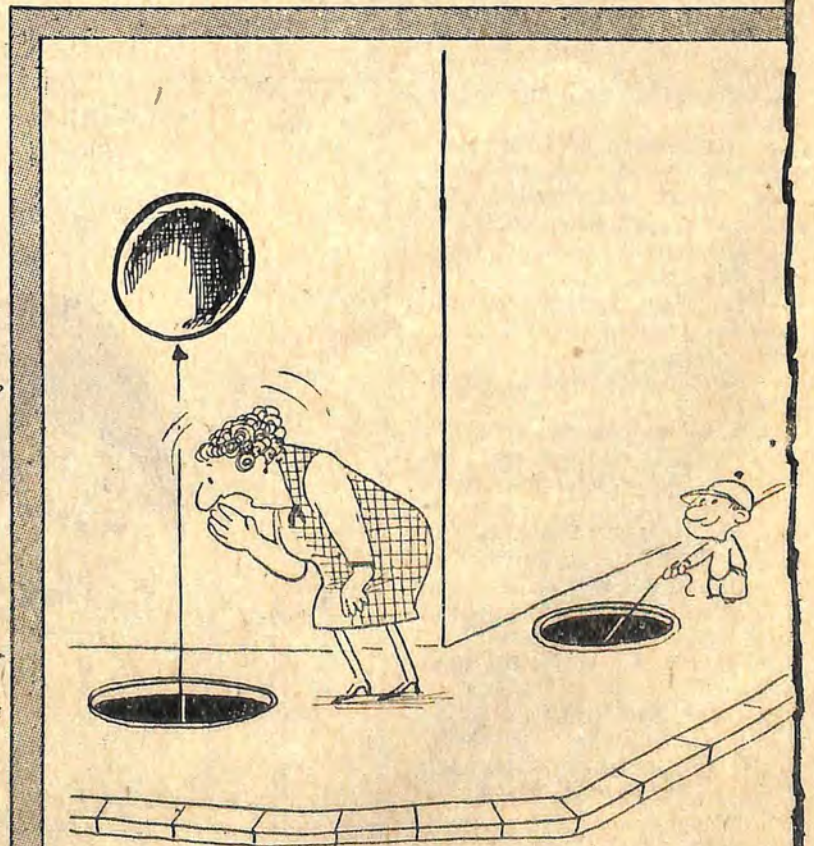
-PAPAĞAN SEVER MİSİNİZ?..
-HİÇ YEMEK SEÇMEM HANİMEFENDİ!

-NASIL?..UYKUN MU VAR?..TERBİYESİZ!

-OOOH, NİHAYET BİZBİZE KALDIK!

-POOOL, ÇUKURA MI DÜŞTÜN OĞLUM?

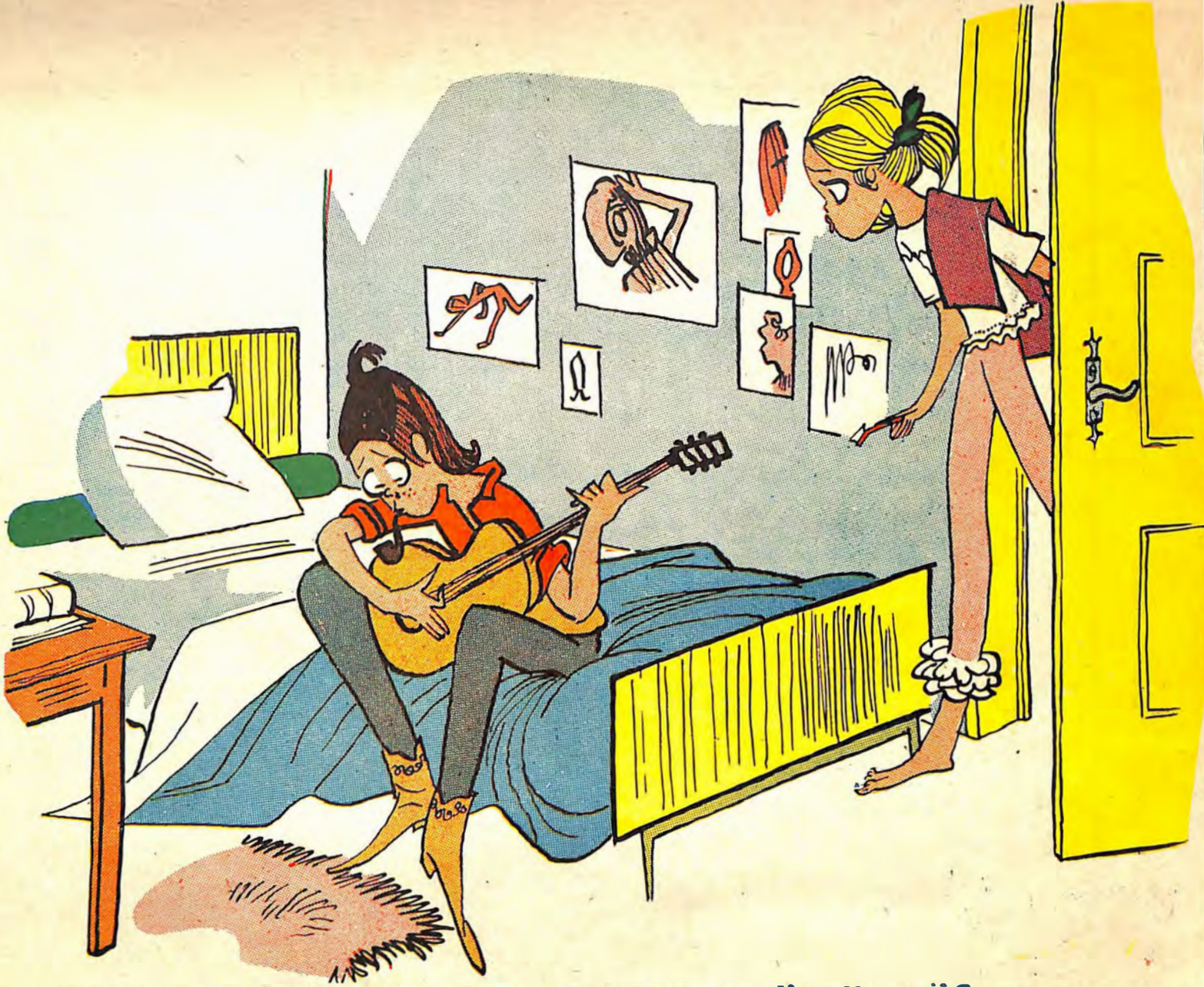
tasarruf herkes içindir

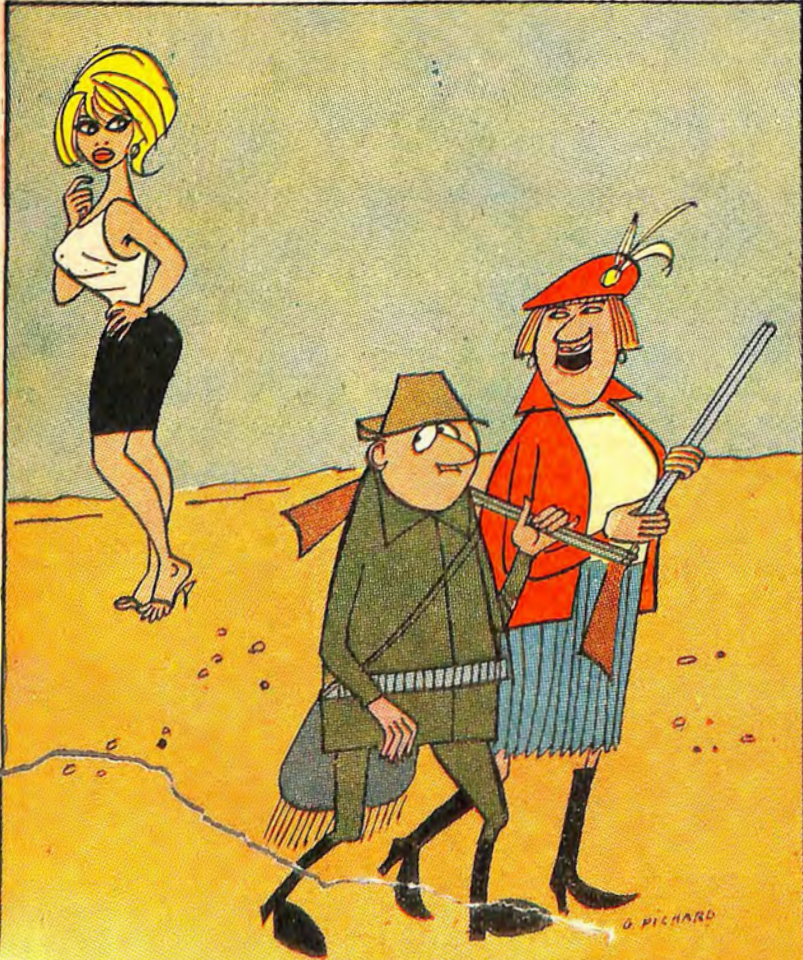
HER YERDE
HER ZAMAN

T.C. ZİRAAT BANKASI

A K B A B

- SİSİST, BANA BAK... ÇORAPLARIMI GÖRDÜN MÜ?

- HADİ YÜRÜ MİSKİN... SENİN AVLA-
YACAĞIN KUŞ DEĞİL O !..

- AYOL BİR KERECİK BAŞKA BERBERE GİTTİM
DİYE BÖYLE DARILINIR MI ?..